

ΝΟΜΙΚΟΙ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΟΡΟΙ ΤΗΣ ΘΑΣΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑΣ

Οι λέξεις που ακολουθούν προέρχονται από την ανέκδοτη συλλογή του θασίτη δασκάλου Αργυρίου. Η συλλογή είχε κατατεθεί πριν από πολλά χρόνια στην Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών¹, στα πλαίσια προκήρυξης διαγωνισμών από μέρους της με σκοπό τη συλλογή και έρευνα γλωσσικού, λαογραφικού, ιστορικού κλπ. υλικού του μακεδονικού χώρου, σύμφωνα με το καταστατικό της². Οι λέξεις που έχουν επιλεγεί από τη συλλογή εκφράζουν νομικούς και κοινωνικούς όρους από την εποχή της τουρκοκρατίας και, όπως είναι φυσικό, πολλές απ' αυτές δεν απαντούν σήμερα, ακριβώς επειδή έχουν εκλείψει και οι λόγοι που τις δημιούργησαν. Μπορούμε να διακρίνουμε δύο ειδών λέξεις: εκείνες που εκφράζουν καθαρά νομικούς όρους του εθιμικού δικαίου της Θάσου κατά την περίοδο της τουρκοκρατίας, όπως *βιγλαριάτ'κα*, *βικτόάτ'κα*, *λαδίδα*, *κουρ'τόάτ'κα* κλπ., και τις άλλες που εκφράζουν περισσότερο κοινωνικούς όρους που τυπικά δεν είναι θεσμοθετημένοι, αλλά έχουν ισχύ νόμου και λειτουργούν με απόλυτη νομοτέλεια, όπως οι όροι *παγινά*, *σκαρφί*, *στοιχήματα*, *σούρουφχάζου*, *μαδίλα* κλπ.

Βέβαια, πολλές φορές, οι λέξεις της κατηγορίας αυτής συγχέονται με άλλες που δηλώνουν έθιμα και αυτό είναι πολύ φυσικό, εφόσον τα όρια μεταξύ τους είναι αρκετά ασαφή³. Από την κλασική αρχαιότητα μέχρι και τους βυζαντινούς χρόνους υπήρχε πάντα κάποια εννοιολογική ρευστότητα στον καθορισμό των ορίων ανάμεσα στο έθιμο (άγραφο νόμο), τη συνήθεια και το νόμο (έγγραφη συνήθεια), καθώς και διαφοροποίηση των εννοιών κατά τόπο και χρόνο⁴. Σκοπός μου δεν είναι να αναλύσω νομικά τους όρους,

1. Η συλλογή δεν έχει χρονολογική ένδειξη, αλλά θα πρέπει να κατατέθηκε στην Εταιρεία μετά την προκήρυξη από μέρους της διαγωνισμού για συλλογή λαογραφικής ύλης από ολόκληρη τη Μακεδονία *Μακεδονικά Β'* (1941-1942) 855.

2. Βλ. *Μακεδονικά Α'* (Θεσσαλονίκη 1940) σ. 638 και 653, όπου εκτίθενται τα άρθρα του καταστατικού της Εταιρείας και οι επιδιωκόμενοι σκοποί της.

3. Βλ. Ν. Ι. Πανατζοπούλου, *Ρωμαϊκόν Δίκαιον εν διαλεκτική συναρτησει προς το Ελληνικόν*, τεύχ. Α', Θεσσαλονίκη 1974, σσ. 47-48, όπου δίνεται ο ορισμός του εθιμου (αγράφου νόμου) με τα στοιχεία που το αποτελούν, καθώς και της συνήθειας και του νόμου (εγγράφου συνήθειας) στην αρχαία Ελλάδα. Για μια ισοτιμία εθιμου-νόμου στη θεωρία και πράξη του ελληνικού κλασικού δικαίου βλ. του ιδίου, *ό.π.*, σσ. 77-87.

4. Για τη ρευστότητα στον καθορισμό των όρων του εθιμου, της συνήθειας και του νομου, καθώς και για την αντίθεση ανάμεσα στο επίσημο και λαϊκό δίκαιο κατά την αρχαιότητα και τους βυζαντινούς χρόνους βλ. Πανατζοπούλου, *ό.π.*, τεύχ. Α', σσ. 211-216 και 275-282.

εφόσον αυτό είναι έργο των ιστορικών του ελληνικού εθιμικού δικαίου, αλλά να παραθέσω τις λέξεις με τα ερμηνεύματά τους, όπως τα δίνει ο συλλογέας, δεδομένου ότι οι περισσότερες είναι διαλεκτικές, με την ελπίδα ότι ίσως οι νομικοί, αλλά και οι γλωσσολόγοι και ακόμα οι λαογράφοι και οι ιστορικοί, θα μπορέσουν να προσθέσουν κάτι στις μέχρι τώρα γνώσεις τους σχετικά με το αντικείμενο της έρευνάς τους. Πιστεύω ακόμα ότι με την παράθεση και ερμηνεία των λέξεων αυτών θα είναι δυνατή μια συγκριτική προσέγγιση με τους αντίστοιχους όρους άλλων περιοχών και η εξαγωγή ανάλογων συμπερασμάτων. Ίσως υπάρχουν και μερικές ακόμα λέξεις με κάποιο νομικό περιεχόμενο στο έργο του συλλογέα που δεν μπόρεσα ή δεν θεώρησα σκόπιμο να παραθέσω, ακριβώς επειδή βρίσκονται στα όρια συνήθειας και εθιμικού δικαίου και η διάκριση μεταξύ τους είναι αρκετά δύσκολη.

Πολλές από τις λέξεις είναι γνωστές και από άλλα μέρη της Ελλάδας, αλλά είναι επίσης γνωστό ότι σε πολλές περιπτώσεις συμβαίνει οι ίδιες λέξεις να παρουσιάζουν φωνητικές και σημασιολογικές διαφορές κατά τόπο και χρόνο, ανάλογα με την πρέλευση και εξέλιξη τους, τις συνθήκες διαβίωσης των κατοίκων, το βαθμό και χρόνο της συμβίωσης με ξένους κατακτητές κλπ., οπότε η συμβολή του νομικού είναι απαραίτητη στον καθορισμό των εννοιολογικών πλαισίων ενός όρου και της ακριβούς διατύπωσης της νομικής σημασίας του, αν μάλιστα λάβουμε υπόψη μας ότι πολλές φορές η ερμηνεία παρόμοιων λέξεων που περιέχονται σε διάφορες λεξικογραφικές συλλογές είναι όχι μόνο αόριστη και συγκεχυμένη, αλλά ακόμα και εσφαλμένη⁵. Αλλά και ο νομικός μπορεί σε πολλές περιπτώσεις να βοηθηθεί από το γλωσσολόγο, κυρίως σ' ό,τι αφορά τη γραμματική μορφή, την ετυμολογική προέλευση και, ως ένα βαθμό, και τη σημασιολογική εξέλιξη μιας λέξης που εκφράζει έναν νομικό όρο⁶. Εφόσον δεν υπάρχει ένα ειδικό λεξικό νομικών όρων και η δημοσίευση δικαιιοπρακτικών εγγράφων δεν έχει ολοκληρωθεί ή παρουσιάζει μεγάλα κενά κατά τόπο και χρόνο, ο,τιδήποτε σχετίζεται με το θέμα μπορεί να βοηθήσει στην έρευνα⁷. Πολλοί νομικοί όροι από διάφορες περιοχές της Ελλάδας ασφαλώς έχουν κατατεθεί μαζί με το υπόλοιπο γλωσσικό υλικό στο Κέντρο Συντάξεως του Ιστορικού Λεξικού της Ακαδημίας Αθηνών, αλλά δυστυχώς η σύνταξη του Λεξικού έχει προχωρήσει μόνο μέχρι

5. Βλ. Ιακ. Τ. Βιζβίτζη, «Αι μεταξύ των συζύγων περιουσιακά σχέσεις εις την Χίον κατά την τουρκοκρατίαν», *Επετηρίς του Αρχείου της ιστορίας του Ελληνικού Δικαίου*, τεύχ. 1 (Αθήνα 1948) 1.

6. Βλ. Δ. Βαγιακάκου, «Συμβολή εις την δημόδη νομικήν ορολογίαν», *Ξένιον Π. Ζέπου*, τ. 3, Αθήνα 1973, σ. 520.

7. Βλ. Πανταζοπούλου —συνεργασία Δέσποινας Τσούρα-Παπαστάθη, *Κώδις Μητροπόλεως Σισανίου και Σιατίστης ιζ' -ιθ' αι.*, τεύχ. Α', Θεσσαλονίκη 1974, σ. ιγ' -ιστ', όπου τονίζεται η σπουδαιότητα της ανίχνευσης, διάσωσης, συγκέντρωσης και αξιολόγησης του αρχαιακού υλικού που αφορά στο δίκαιο του βορείου Ελληνισμού κατά τα χρόνια της Τουρκοκρατίας.

το στοιχείο γ (γλωσσωτός), οπότε η χρησιμοποίηση του υλικού από τους ερευνητές είναι σχεδόν αδύνατη.

Οι περισσότερες από τις λέξεις που παραθέτω είναι διαλεκτικές και έχουν αντληθεί από τρεις κυρίως πηγές: α) από τη συλλογή ιδιωματικού γλωσσικού υλικού του συλλογέα, β) από αφηγήσεις, περιγραφές εθίμων κλπ. του ίδιου, στις οποίες είναι διάσπαρτες οι λέξεις και γ) από τα κείμενα των δικαιοπρακτικών εγγράφων που παραθέτει στο τέλος ο συλλογέας.

Οι λέξεις που αποδίδουν καθαρά νομικές έννοιες αλλά και οι άλλες που εκφράζουν κοινωνικά δρώμενα, όπως π.χ. ενέργειες συμπαράστασης των κατοίκων προς αναξιοπαθούντες, σχέσεις εργοδοτών προς εργαζομένους, προσφορές εργοδοτών προς υπαλλήλους, διανομή περιουσιών με κλήρο, κατοχύρωση ιδιοκτησίας ελαιοδέντρων με χάραξη αρχικών και άλλων σημαδιών στον κορμό τους, προγραμματισμός γεωργικών εργασιών και πρόβλεψη καιρικών συνθηκών του επομένου έτους με βάση ειδικό *καλαδάρι* του Αγίου Όρους κλπ., καθώς και ορισμένες διαλεκτικές ή στερεότυπες φράσεις, όλα αυτά συνθέτουν το πλαίσιο της κοινωνικής οργάνωσης του νησιού κατά την τελευταία περίοδο της τουρκοκρατίας και δίνουν ανάγλυφα την εικόνα της λειτουργίας του εθιμικού δικαίου στο νησί.

Τα δικαιοπρακτικά έγγραφα που παραθέτει στο τέλος της εργασίας του ο συλλογέας αναφέρονται σε ποικίλες νομικές πράξεις, όπως προικοσύμφωνα, διαθήκες, ομόλογα, δωρεές, διανεμητήρια περιουσίας, πωλητήρια κλπ., και είναι ενδιαφέροντα, όπως όλα τα παρόμοια της τουρκοκρατίας, όχι μόνο για τις καθαρά νομικές πράξεις, τις οποίες περιέχουν, αλλά περισσότερο για την εικόνα της κοινωνικής οργάνωσης του νησιού κατά τα χρόνια της τουρκοκρατίας, την οποία παρέχουν. Οι συντάκτες τους, όπως φαίνεται από τα περισσότερα έγγραφα, δεν είναι συμβολαιογράφοι (νοτάριοι) ή μορφωμένοι, όπως φαίνεται από τα ορθογραφικά και συντακτικά λάθη των εγγράφων⁸, αλλά απλοί ημιμαθείς κληρικοί. Ο συντάκτης δηλώνεται συνήθως με τη φράση «ο γράφας μαρτυρώ», «γράφω και μαρτυρώ», «ο γραψομάρτυς». Από το σύνολο των εγγράφων μόνο τρία έως τέσσερα είναι γραμμένα με σωστή ορθογραφία και σύνταξη, όπως ένα (σ. 564) που αναφέρεται στον καθορισμό συνόρων δύο Κοινοτήτων, χρονολογημένο στις 12 Ιουλίου του 1881, το οποίο υπογράφουν οι προεστώτες των χωριών (10 υπογραφές), τα μέλη του Γενικού Συμβουλίου (4 υπογραφές) και οι αντιπρόσωποι των χωριών (18 υπογραφές) και το επικυρώνει ο Γενικός Διοικητής της Θάσου, ένα άλλο που αφορά υπόθεση κληρονομικών δικαιωμάτων συγγενών (σ. 577), του οποίου η υπόθεση εκδικάζεται «κατ' αντιμωλίαν» από το Μ. Εκκλησιαστικό Δικαστήριο με πρόεδρο το Μητροπολίτη Μαρωονείας, κλπ. Το ρήμα «δηλοποιώ» στην αρχή πολλών

8. Δεν έχει αποκατασταθεί η ορθογραφία των λέξεων, η φωνητική τους και η σύνταξη.

εγγράφων σημαίνει δηλώνω, βεβαιώνω, και το ρήμα «υποφαίνομαι» σημαίνει υπογράφω. Το ρήμα «σταυροποιώ»⁹, δηλ. ζωγραφίζω το σημείο του σταυρού, στο τέλος πολλών εγγράφων έχει θέση υπογραφής για τους αγράμματους, όπως επίσης και η φράση «ιδού τα δάχτυλά μου»¹⁰ που συνοδεύεται από τα δακτυλικά αποτυπώματα του συμβαλλομένου. Το ίδιο δηλώνεται και με τις φράσεις «ως αγράμματος υποσημειούμαι δια χειρός του γράψαντος», «ως αγράμματος με υπογράφει ο γράψας εγώ δε βάζω το δάχτυλόν μου». Ο νεκρός δηλώνεται με το επίρρημα ποτέ· «υιός του ποτέ Δημήτρη», «γυνή του ποτέ Παναγιώτη». Η ταυτότητα του πωλητή στα πωλητήρια έγγραφα συνήθως δηλώνεται με τις φράσεις «με το παρόν φανερώνομαι και ομολογούμαι», «με το παρόν μου γράμμα φανερώνω», «διά του παρόντος δήλον γίνεται ότι ο υποφαινόμενος πωλώ» κλπ. Η μεταβίβαση κυριότητας, είτε προέρχεται από πώληση είτε από διαθήκη ή δωρεά, και η παραίτηση από κάθε δικαίωμα εκ μέρους του πωλητή δηλώνονται με φράσεις, όπως «(να είναι) τέλειος εξουσιαστής και νοικοκύρης», «τέλειος νοικοκύρης», «τέλειος νοικοκύρης και πληρεξούσιος», «να είναι εις την εξουσίαν του» κλπ. Η εγκυρότητα της νομικής πράξης δηλώνεται με τις φράσεις «να έχει το κύρος και την ισχύ εν παντί κριτηρίου», «να έχει το κύρος και την ισχύ εν παντί κριτηρίου κατέμπροσθεν των μαρτύρων». Η φράση «ρίχνου τα διφτέργα»¹¹ λέγεται για τους δημογέροντες και τους δέκα έως δεκαπέντε πρωτονοικοκυραίους που καθόριζαν κάθε χρόνο σε ειδική συνέλευση τον φόρο που θα πλήρωνε ο κάθε νοικοκύρης για το έργο του αγροφύλακα, τα «βικτδάτ'κα»¹²· «μαζεύνουν η δημογιουριά κι δέκα δικαπέδι προτουνοικουκυραίοι κι έριχναν τα διφτέργα». Η φράση «βγαίνου στου γόσμου» σημαίνει την κάποια χειραφέτηση του νέου που πραγματοποιείται με την ενηλικιώσή του. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούσε η ενηλικίωση των κοριτσιών μετά τα δεκαεφτά τους χρόνια και ως δείγματα χειραφέτησής τους θεωρούνταν τα εξής: έβγαζαν τα παιδικά φορέματα (φούστis) και φορούσαν την τοπική στολή των γυναικών (φ'σάνα)¹³. Οι γονείς τους τα συνόδευαν επίσημα στην εκκλησία την πρώτη Κυριακή και το απόγευμα μπορούσαν να κατεβούν στη «χουρευτρα» και να πάρουν μέρος στον κοινό χορό. Έτσι «έβγιναν στου γόσμου».

Τα νομικά έγγραφα, ελλείπει επίσημου συμβολαιογράφου και Αρχείου, δίνονται στους συμβαλλομένους για φύλαξη με δική τους ευθύνη¹⁴. Αυτό δη-

9. Το ρήμα με την ίδια σημασία απαντά αλλού και ως *σταυροσημειώνω* (Παναζόπουλος, *ό.π.*, τεύχ. Γ', Θεσσαλονίκη 1979, σ. 254).

10. Βλ. Παναζοπούλου, *ό.π.*, τεύχ. Γ', σ. 254.

11. Βλ. και Παναζοπούλου, *ό.π.*, τεύχ. Γ', σ. 248, όπου η φρ. «μας έριξαν τεφτέρι» με την ίδια σημασία.

12. Βλ. πιο κάτω στη λ. *βικτδάτ'κα*.

13. Βλ. και πιο κάτω στη λ. *φ'σάνα*.

14. Είναι γνωστό ότι σε ορισμένα νησιά των Κυκλάδων και αλλού τα δικαιοπρακτικά έγ-

λώνεται με φράσεις, όπως «*διά ταύτα δίνω το παρόν μου εις χείρας τα κορίτσια*», «*δίδω το παρόν μου εις χείρας του Γεωργίου χωρίς να έχει να τον πειράξει κανείς από τώρα και εις το εξής*», «*και δια το βέβαιον της αληθείας έδωσα το παρόν μου εις χείρας του άνωθεν γεγραμμένου*», κλπ. Η κυριότητα που προέρχεται από δωρεά μπορεί να κατοχυρώνεται και με κατάρα και φόβο θεού, όπως φαίνεται από τη φράση «*και όποιος θέλει να πάρει αποϊ αυτά θέλει λάβει κατάραν και όχι ευλογίαν και θέλει δώσει απολογίαν εν ημέραν κρίσεως του δικαίου κριτού*». Στην ίδια πράξη δωρεάς γιαγιάς προς εγγονή υπάρχει ανταποδοτικότητα που υποδηλώνεται με τη φράση «*τα οποία τα χαρίζου όπου με είδεν εις την ασθένειάν μου*». Αυτό δηλώνει ακόμα και το δικαίωμα του γονιού ή άλλου συγγενούς να παραχωρήσει ορισμένα περιουσιακά στοιχεία περισσότερο σ' ένα από τα παιδιά του ή σε άλλον συγγενή, όταν αναλάβουν να τον φροντίζουν κατά την περίοδο της αρρώστιας του. Επίσης σε έγγραφο δωρεάς μπαίνει ρήτρα για τη φροντίδα του γέρον όσο ζει, αλλά και για τα μετά το θάνατό του χρέη, δηλαδή μνημόσυνα, λειτουργίες κλπ., όπως φαίνεται από τη φράση «*υπόσχεται όμως η Σαλονικιά όπου εν όσω ζει η μανίτζα της (η γιαγιά) να την επιμελείται εις το κάθε τι και μετά τον θάνατόν της να αποκρίνεται και εις όσα ήθελαν ακολουθήσει και δια την ψυχήν της*».

Οι λέξεις παρατίθενται κατ' αλφαβητική σειρά. Ο αριθμός που είναι σε παρένθεση δηλώνει τη σελίδα της συλλογής στην οποία απαντά η λέξη. Τα ερμηνεύματα που δίνει ο συλλογέας παρέμειναν αυτούσια, όπου αυτό ήταν δυνατό, ενώ σε πολλές περιπτώσεις, στις οποίες υπήρχαν λάθη γραμματικά, ασάφειες, κακή διατύπωση, αοριστίες κλπ., προσαρμόστηκαν γλωσσικά, ώστε να ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις της κοινής νεοελληνικής, αλλά και σημασιολογικά, ώστε να καθορίζεται ακριβέστερα η σημασιολογική τους απόχρωση. Η προσαρμογή αυτή δεν αποτελεί επέμβαση στο έργο του συλλογέα, επειδή έγινε με βάση τα συμφραζόμενα και τη γενική έννοια του κειμένου. Εκτός αυτού, για την όσο το δυνατό πιστότερη σημασιολογική απόδοση των λέξεων ζήτησα τη βοήθεια και φορέων του ιδιώματος της Θάσου που είναι εγκατεστημένοι στη Θεσσαλονίκη, ώστε να διασταυρώσω και τις δικές τους μαρτυρίες μ' αυτές του συγγραφέα. Η φωνητική απόδοση των λέξεων έγινε με βάση το έργο του Τομπαΐδη αλλά και με τη βοήθεια των φορέων του ιδιώματος. Μετά από τις προσπάθειες αυτές πιστεύω ότι τόσο η φωνητική προσαρμογή των λέξεων που παραθέτω όσο και η σημασιολογική τους απόδοση ανταποκρίνονται πιστά στην εικόνα του ιδιοματικού λόγου του ιδιώματος

γραφα φυλάγονταν από τον *καντζηλλιέρη* στο Αρχείο και ότι με την πάροδο του χρόνου σηματοπίστηκαν ολόκληρα Αρχεία, τα οποία φροντίζαν να κρατούν οι κληρονόμοι τους (Ιακ. Βιζβίζης, «Έγγραφα δικαιοπραξιών Μυκόνου», *Επετηρίς του Αρχείου της ιστορίας του Ελληνικού Δικαίου*, 5 (Αθήνα 1954) 132-133.

της Θάσου.

Οι λέξεις συνολικά είναι 72. Απ' αυτές οι δύο (*άκληρος* και *κληρονομικά δικαιώματα*) δεν παρατίθενται από το συλλογέα, αλλά υπονοούνται από τα συμφραζόμενα και την περιγραφή των όρων που δίνει. Από το σύνολο των λέξεων οι δέκα είναι τουρκικής προέλευσης (*αγριλίχ'*, *αζάς*, *βακίρα*, *βαξίδ'*, *βικτός*, *δεσκερές*, *κλουβάν'*, *μουχταρου*(δημουγιρουδία), *σαλμάς*, *τακίμ'* και *τσουρβατζής*), η μια περσικής (*αγαρεία*), οι δύο λατινικής (*βιγλάρ'ς*, με τα παράγωγα *βιγλαριάτ'κα* και *βιγλαργό*, και *καλαδάχ'*) και η μια ιταλικής (*τσούρμου*). Οι περισσότερες λέξεις τουρκικής προέλευσης αναφέρονται σε όρους της διοίκησης και οι άλλες σε κοινωνικές σχέσεις. Οι ελληνικές λέξεις είναι συνολικά 61. Οι περισσότερες απ' αυτές είναι διαλεκτικές, όπως π.χ. *αδρουμοιόρ'*, *γραφουμάρτ'ς*, *κουρ'τόατ'κα*, *κουτσουδούλα*, *λαδίδα*, *μιλτσιόα*, *πανουτιμί*, *συμνεύου κλπ.*, αλλά υπάρχουν και μερικές αρχαϊκής προέλευσης, όπως *αγλαβή*, *παγινά*, *σκαρφί*, *σ'νιβάζουμι*, και *σ'νιβασκός*.

Οι λέξεις αυτές είναι οι εξής:

αγουριάτ'κα τα (33), τα περιουσιακά στοιχεία που προσφέρει μια χήρα στο δεύτερο σύζυγο, όταν αυτός είναι ελεύθερος και κατά πολύ νεότερος. Η προσφορά επικυρώνεται με συμβολαιογραφική πράξη.

Η μαρτυρία του θεσμού προέρχεται από το χωριό Καλλιράχη της Θάσου και, παρόλο που ο συλλογέας δεν κατάφερε να βρει και να παραθέσει το ανάλογο έγγραφο, εν τούτοις βεβαιώνει ότι το άκουσε από ηλικιωμένους του χωριού. Η ύπαρξη του θεσμού στη Θάσο βεβαιώνεται και από τρία άλλα δικαιοπρακτικά έγγραφα, τα οποία δημοσίευσε ο ερευνητής Κ. Χιόνης το 1974¹⁵. Αλλού ο όρος απαντά ως *παλικαριάτικο*¹⁶ και *αγριλίκι*¹⁷ με την ίδια σημασία.

*αγρανάπανω*¹⁸ η (12), 1) η επί ορισμένο χρονικό διάστημα διακοπή της καλλιέργειας ενός χωραφιού, στο οποίο μπορούν να βοσκήσουν ελεύθερα τα ζώα, 2) χωράφι που δεν καλλιεργείται για κάποιο χρονικό διάστημα. Η *αγρανάπανω*¹⁸ καθώς και η σπορά καθορίζονταν από τη μεγάλη συνέλευση (*μάζουξ'*)¹⁸ των κατοίκων που πραγματοποιούνταν κατά τη μέρα του αγίου Δημητρίου. Η σπορά καθορίζονταν με βάση και το *καλαδάχ'*¹⁹ του γερο Παπάγγελου.

αγαρεία η (300), υποχρεωτική προσφορά εργασίας χωρίς αμοιβή. Η λ.

15. Βλ. Κων/νου Χιόνη, «Ανέκδοτα έγγραφα της Θάσου αναφερόμενα στα έθιμα του «παλληκαριάτικου» και «κοριτσιάτικου», *Μακεδονικά ΙΔ'* (Θεσσαλονίκη 1974) 139-149.

16. Βλ. Βαγιακάκος, *ό.π.*, σ. 542.

17. Ο Βαγιακάκος, *ό.π.*, σ. 542, ετυμολογεί τη λέξη από το τουρκ. *agirlik* και παραθέτει πολλούς διαλεκτικούς τύπους της λέξης από διάφορα μέρη του ελληνομαιικού.

18. Βλ. πιο κάτω στη λ. *μάζουξ'*.

19. Βλ. πιο κάτω στη λ. *καλαδάχ'*.

είναι γνωστή και σ' άλλα μέρη, όπως στο Βελβεντό, όπου μάλιστα γίνεται διάκριση ανάμεσα στους όρους *προσωπική εργασία*²⁰, *ανγαρεία*²¹ και *ἀληβόθλα*²². Επίσης στο Βελβεντό γίνεται διάκριση ανάμεσα στα *ανγάρῳα* και *ανγαρεία*, επειδή το πρώτο δηλώνει εργασία που κάνει κάποιος με τη θέλησή του αλλά δεν του είναι ευχάριστη: «τό ἔχου ανγάρῳα να δ' ἔψου σήμιρα», ενώ το δεύτερο δηλώνει την εργασία που του επιβάλλεται και η άρνησή της συνεπάγεται τιμωρία: «πήγαν να δ' ἔψ'ν ανγαρεία», «τ'ς ἔστειλαν ανγαρεία ου στρατός ὄσαπάν' στου β'νο»²³.

αγλαβή η (30), 1) «το χαρτί, με το οποίο μοιράζεται η περιουσία του πατέρα στα παιδιά» (Τομπ.)²⁴, 2) το μερίδιο της περιουσίας που παίρνει το κάθε παιδί από την πατρική περιουσία μετά το θάνατο του πατέρα (Αργυρ.).

Η λέξη από το μγν. *ἐκλαβή*²⁵.

Η διαδικασία της διανομής γινόταν ως εξής, όπως την περιγράφει ο συλλογέας: μοίραζαν την περιουσία σε τόσα μέρη, όσα και οι κληρονόμοι, και μετά έριχναν κλήρο (*σκαρφι*). Αν ένα *σκαρφι* δεν ταίριαζε κατά τη διανομή και έπαιρνε μεγαλύτερο μερίδιο, τότε ο κάτοχός του ήταν υποχρεωμένος να συμπληρώσει με χρήματα τη διαφορά για να ισοφαρίσει με το «*αδικημένου του σκαρφι*». Η διανομή και η σύνταξη των εγγράφων γινόταν ενώπιον μαρτύρων, τους οποίους ο συλλογέας ονομάζει *δαιτητάς* και οι οποίοι υπογράφουν μ' αυτή την ιδιότητα. Προφανώς εδώ γίνεται κάποια σύγχυση του ρόλου των *δαιτητών*, με την κυριολεκτική έννοια του όρου, και των απλών μαρτύρων, εφόσον, όπως φαίνεται από το ανάλογο έγγραφο, δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στους κληρονόμους και επομένως δεν τίθεται θέμα καθαρής *δαιτησίας*. Φαίνεται ότι στην προκειμένη περίπτωση *δαιτηταί* ονομάζονταν οι άνθρωποι που έκαναν τη διανομή της πατρικής περιουσίας και συγχρόνως υπέγραφαν και ως μάρτυρες. Σε περίπτωση που θα προέκυπταν διαφωνίες για κληρονομικά θέματα ανάμεσα στους κληρονόμους, η υπόθεση εκδικάζονταν σύμφωνα με την *αγλαβή*, όπως βεβαιώνει ο συλλογέας. Ο όρος με τη μορφή διαφόρων διαλεκτικών τύπων απαντά σε πολλά μέρη της Ελλάδας και έχει τη σημασία του συμφωνημένου ποσού²⁶. Ο όρος με την ίδια σημασία απαντά και ως *μοιρασοχάρτι*²⁷ στην Ικαρία και Νάξο και ως *μοιραστήρι*²⁸ στη Χίο.

20. Από προσωπική αντίληψη.

21. Από προσωπική αντίληψη.

22. Βλ. Ε. Μπουντώνα, *Μελέτη περί του γλωσσικού ιδιώματος Βελβεντού και των περιχώρων αυτού*, Αθήνα 1892, στο αντίστοιχο λήμμα.

23. Από προσωπική αντίληψη.

24. Βλ. Δ. Ε. Τομπαΐδη, *Το γλωσσικό ιδίωμα της Θάσου*, Θεσσαλονίκη 1967, σ. 47.

25. Βλ. Βαγιακάκου, *ό.π.*, σσ. 538-539. Βλ. επίσης και Ν. Andriotis, *Lexicon der Archaismen in neugriechischen Dialekten*, Wien 1974, σ. 227, στο λήμμα *ἐκλαβή*.

26. Βλ. Βαγιακάκου, *ό.π.*, σσ. 538-539 και Andriotis, *Lexikon*, σ. 227, στο λήμμα *ἐκλαβή*.

27. Βλ. Βαγιακάκου, *ό.π.*, σ. 536.

«τό διανεμητήριο ἐγγραφον, τό εἰς τὴν Χίον λεγόμενον καὶ μοιραστήρι», καὶ ἀλλοῦ ὡς ἀδελφομοίρι²⁹ με διάφορες φωνητικές παραλλαγές.

αδρουμοιῶ τὸ (32), τὸ μερίδιο που δικαιούνταν ἡ σύζυγος ἀπὸ τὴν περικοπὴ τοῦ ἀντρα τῆς μετὰ τὸ θάνατό του, ὅταν τὸ ζευγάρι δὲν εἶχε παιδιὰ. Ὁ ὅρος με τὴν ἴδια ἐννοία ἀπαντᾶ καὶ σ' ἄλλα μέρη τοῦ ἐλληνισμοῦ, ὅπως στὴν Ἀμοργό, Βιθυνία, Θράκη, Ἡπειρο, Μακεδονία³⁰ κλπ. Ὁ ἴδιος ὅρος ἐκφράζεται καὶ με τὸν τύπο *υποβολοθεώρητρον* κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους, ὅπως μας πληροφορεῖ ὁ Du Cange, ὁ ὁποῖος γράφει: «εἰ δέ αὐτός (ὁ ἀνήρ) πρό αὐτῆς (τῆς συζύγου) ἅπαις καὶ ἀδιάθετος φθάσει ἀποθανεῖν, ἵνα λαμβάνῃ αὐτὴ χάριν ὑποβολοθεωρήτρον αὐτῆς τό τρίτον τῆς ἐπιδοθείσης αὐτῷ μερίδος ἐκ τῆς γονικῆς κληρονομίας»³¹.

αζάς ὁ (11), κοινοτικός σύμβουλος που ἐκλεγόταν γιὰ ἓνα χρόνο ἀπὸ τὴν γενικὴ συνέλευση (*μάζουξ*) τῶν κατοίκων, στὴν ὁποία δικαίωμα ψήφου εἶχαν μόνο ὅσοι πλήρωναν κεφαλικὸ φόρο (*χαράτθ*). Οἱ *αζάδεις* ἦταν τρεῖς. Ἡ λ. ἀπὸ τὸ τουρκ. *aza*³².

ἀκληρος ὁ (32), αὐτός που δὲν ἔχει παιδιὰ. Στὴν ἐννοία τοῦ ὅρου συμπεριλαμβάνονται ὀρισμένοι κανόνες που ἴσχυαν στὴ Θάσο, ὅπως τοὺς ἐκθέτει ὁ συλλογέας, καὶ εἶναι οἱ ἐξῆς: Ὁ ἀκληρος σύζυγος δὲν δικαιούται τίποτε ἀπὸ τὴν περιουσία τῆς γυναίκας του. Ἡ περιουσία τῆς καὶ τὰ προικιά τῆς μετὰ τὸ θάνατό τῆς περιέρχονται στα ἀδελφία τῆς³³. Ἀν πέθαινε ὁ σύζυγος ἀκληρος, ἡ περιουσία τοῦ πήγαινε στα ἀδελφία του καὶ ἡ γυναίκα δικαιούνταν μόνο τὸ λεγόμενο *αδρουμοιῶ*. Ὁ ἀκληρος μποροῦσε νὰ γράφει σὲ κάποιον τὰ κτήματά του γιὰ νὰ τὸν κοιτάξει στα γεράματα. Ἀν ἓνα ἀντρόγυνο δὲν εἶχε καθόλου περιουσία ὅταν παντρεύτηκε, ὅ,τι περιουσιακὸ στοιχεῖο ἀποκτοῦσε μετὰ τὸ γάμο ἀνῆκε μόνο στὸν ἀντρα.

βιγλαργό τὸ (3), οἰκίημα σὲ κατάλληλο σημεῖο τῆς παραλίας, ἀπ' ὅπου ὁ *βιγλάρης* παρατηροῦσε τὴν κίνηση τῶν πλοίων καὶ ἐπεσήμαινε τὴν προσέγγιση τῶν ἐχθρικών, εἰδοποιώντας τοὺς χωρικούς νὰ ἀπομακρυνθοῦν.

βιγλαριάτ'κα τὰ (13), φόρος γιὰ ἀμοιβὴ τοῦ *βιγλάρη*, ἴσως με πέντε οκάδες ἀλεύρι γιὰ τὸ κάθε σπίτι. Στὸ Βυζάντιο ἀπαντοῦν οἱ τύποι *βιγλατικόν* καὶ

28. Βλ. Βαγιακάκου, ὁ.π., σ. 536.

29. Βλ. Βαγιακάκου, ὁ.π., σ. 561. Βλ. καὶ Ν. Ροζάκου, «Κροκεατικὰ νομικὰ (λαϊκὰ) ἔθιμα (κεντρικῆς Λακωνίας)», *Λαογραφία* 34 (1985-1986) 107.

30. Βλ. Βαγιακάκου, ὁ.π., σ. 561. Βλ. ἐπίσης καὶ Μ. Μιχαηλίδου-Νουάρου, «Εθιμικὸν δίκαιον Ἀστυπυλαίας», *Λαογραφία* 1Γ' (Ἀθῆνα 1950) 128 καὶ 132.

31. Βλ. Βαγιακάκου, ὁ.π., σ. 559.

32. Βλ. Ε. Δουγά-Παπαδοπούλου - Χρ. Τζιτζιλῆ, *Τὸ γλωσσικὸ ἰδιόωμα τῆς ὀρεινῆς Πιερίας (Ἐλατοχώρι, Ἐλαφος, Λόφος, Κάτω Μηλιά, Μεσαία Μηλιά, Μοσχοπόταμος, Ράχη, Ρητίνη) Λεξιλόγιο-Παραγωγικὸ*, Θεσσαλονίκη 1993 (υπὸ ἐκτύπωση), στὸ λήμμα *αζάς*, στὸ κεφάλαιο τῶν λέξεων τουρκικῆς προέλευσης.

33. Βλ. Μιχαηλίδου-Νουάρου, ὁ.π., σ. 126.

βιγλιατικόν³⁴ με την ίδια σημασία.

βιγλάρ 'ς ο (3), φύλακας της παραθαλάσσιας περιοχής που παρατηρούσε την κίνηση από ειδικό οίκημα, το *βιγλαργό*. Αν έβλεπε από μακριά κάποια πειρατική φρεγάτα ή ύποπτο πλοίο, του οποίου δεν μπορούσε να εξακριβώσει την ταυτότητα, έτρεχε αμέσως στον Αϊ-Βλάστη, λόφο απέναντι από το χωριό (Καλλιώραχη), και ειδοποιούσε τους χωρικούς. Ο συλλογέας δίνει ένα δείγμα παρόμοιας προειδοποίησης με την εξής χαρακτηριστική φράση «*Ακούτι χουργάνοι! Ένα καιζ' ήρι κατ' στ' σκάλα! Του ουμιλώ κι δε μ' ουμιλά!*».

Σ' αυτές τις περιπτώσεις οι χωρικοί, όπως λέει ο συλλογέας, έφευγαν στα βουνά, παίρνοντας μαζί τους ό,τι πολυτιμότερο είχαν. Οι γυναίκες έβγαζαν από τον αργαλειό κι έπαιρναν μαζί τους ακόμα και το αντί, μαζί με τα μιτάρια και τα χτένια, επειδή κι αυτά τα έπαιρναν οι πειρατές, οι οποίοι, αφού ξεγύμνωναν το χωριό, φόρτωναν τα κλοπιμαία στην πλάτη όσων συνελάμβαναν, επειδή δεν πρόλαβαν να φύγουν, και τα μετέφεραν στην παραλία. Ο θεσμός του *βιγλάρη* παρείχε κάποιο αίσθημα ασφάλειας στους άοπλους χωρικούς και ήταν δημιούργημα των περιστάσεων. Στο Βυζάντιο απαντούν οι τύποι *βιγλάτορας*, *βιγλάτορης* και *βιγλάτορος* με τη σημασία «φρουρός, φύλακας»³⁵.

*βακίρα*³⁶ η (13), χάλκινο ευτελές νόμισμα κατά την εποχή της τουρκοκρατίας, ίσο με δέκα παράδες. Οι *βακίρις* δεν είχαν συναλλαγματική αξία, «*δε βιρνούσαν*», αλλά για να έχει η εκκλησία φιλά (*λανώματα*) τις σφραγίζε με τη σφραγίδα της. Με τον τρόπο αυτό περνούσαν αλλά μόνο μέσα στην Κοινότητα.

βαξίτ' το (19), φιλοδώρημα που δίνεται σε κάποιον που αναγγέλλει πρώτος μια ευχάριστη είδηση, όπως τον ερχομό ενός ξενιτεμένου, το όνομα που δίνει ο νουνός στο παιδί κατά τη βάφτιση κλπ. < τουρκ. *bahsis*. Ο ίδιος όρος δηλώνεται και με τη λ. *συχαρίλα* κατά τη δήλωση του συλλογέα.

βικτής ο (13), αγροφύλακας, του οποίου η θητεία διαρκούσε ένα χρόνο. Ο ίδιος θεσμός δηλώνεται και με τη λ. *δραγάτ'* στη Θάσο, σύμφωνα με τον Τομπαϊδη³⁷. Η λ. από το τουρκ. *beci*.

βικτ'άτ'κα τα (13), φόρος για αμοιβή του *βικτσή* που ήταν ανάλογος με την περιουσία του καθενός, τα αγροφυλακτικά. Ο φόρος καθοριζόταν από τη δημογεροντία και από δέκα έως δεκαπέντε πρωτονοικοκυραίου που συ-

34. Βλ. Εμμ. Κριαρά, *Λεξικό της μεσαιωνικής ελληνικής δημόδους γραμματείας 1100-1669*, τ. Δ', Θεσσαλονίκη 1975, σ. 115, στα αντίστοιχα λήμματα.

35. Βλ. Κριαρά, *ό.π.*, σ. 115, στα αντίστοιχα λήμματα. Για τους όρους *βιγλάρης* και *βιγλαργό* βλ. και Απ. Ε. Βακαλοπούλου, *Ιστορία της Θάσου 1453-1912*, Εκδ. της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών, Θεσσαλονίκη 1984, σ. 47.

36. Βλ. Δ. Δημητράκου, *Μέγα Λεξικόν της Ελληνικής Γλώσσης*, τ. Θ', σ. 4778, στο λήμμα *μακίρα*. Ειδικότερα για την *βακίρα* στη Θάσο βλ. στον Βακαλοπούλου, *ό.π.*, σσ. 151-153.

37. Βλ. Τομπαϊδη, *ό.π.*, στο λήμμα *βικτής*.

γκεντρώνονταν κάθε χρόνο για τον καθορισμό αυτού του φόρου.

γέρονδας ο (13), φοροεισπράκτορας, διορισμένος από την Κοινότητα. Έργο του ήταν να εισπράττει τους φόρους από τους χωρικούς. Όπως γράφει ο συλλογέας, γύριζε κάθε Κυριακή και στο ντεφτέρι του σημείωνε ότι του έδινε ο καθένας, ακόμα και το ευτελέστερο ποσό (*βακίρα*). Αν κάποιος δεν είχε να πληρώσει, του σφράγιζε το σπίτι (*τουν βούλουι του σπιτ'*) και τον έβγαζε έξω μέχρι να βρει τα χρήματα να ξεφλήσει το χρέος του.

γραφουμάρτ'ς ο (42, 584, 597), αυτός που συνέτασσε και υπέγραφε μαζί με τους μάρτυρες τα επίσημα έγγραφα (πωλητήρια, διαθήκες, ομόλογα κλπ.), συνήθως κληρικός. Ο ίδιος όρος σ' άλλα έγγραφα δηλώνεται με τις φράσεις «ο γράφας μαρτυρώ», «γράφω και μαρτυρώ» κλπ.

δγάφουρον το (41), ο τόκος. Μεγάλο τόκο, όπως γράφει ο συλλογέας, είχαν τα *λαδίσα* και τα *μιλτσισα*, τα ομόλογα δηλ. που ξεφλούνταν στη συγκομιδή του λαδιού και του μελιού. Όταν οι χρεωφειλέτες δεν είχαν να ξεφλήσουν το χρέος τους στη συγκομιδή της ελιάς, τότε άλλαζαν τα ομόλογα και τα έκαναν *μιλτσισα* με μεγαλύτερο τόκο.

δέχτρα η (49), γυναίκα που βοηθούσε την ετοιμόγεννη κατά την ώρα του τοκετού. Έργο της ήταν να κρατάει από πίσω την ετοιμόγεννη, η οποία κρεμόταν από ένα σχοινί που έδεναν στο ταβάνι και που το τραβούσε δυνατά με τα χέρια της κάθε φορά που έρχονταν οι *μάγνις*, οι δυνατοί δηλαδή πόνοι του τοκετού. Η σχετική για την περίπτωση φράση ήταν: «*d' βαζ'* (την ετοιμόγεννη) *στα σκαμνά*». Η *δέχτρα* μετά τον τοκετό έβαζε στο στόμα της επίτοκης την κοσιίδα της για να προκαλέσει εμετό και με την πίεση να πέσει γρήγορα το ύστερο. Η οικογένεια της λεχώνας, για να δείξει την ευγνωμοσύνη της προς τη *δέχτρα*, της πρόσφερε δώρα κατά τις γιορτές του Πάσχα.

*δημουγιρουδιά*³⁸ η (13), η αρχή των αρχόντων, των δημογερόντων. Τη *δημουγιρουδιά* την αποτελούσαν τέσσερις δημογέροντες: ο *τσουρβατζής* ως πρόεδρος και τρεις *αζάδις* ως κοινοτικοί σύμβουλοι (σ. 11). Οι δημογέροντες εκλέγονταν από τη συνέλευση (*μάζουξ'*) των κατοίκων που πλήρωναν τον κεφαλικό φόρο (*χαράτσ'*) και η θητεία τους ήταν ετήσια.

δημουπρασία η (34), δημοπρασία. Στη Θάσο τα στασίδια του κεντρικού κλίτους της εκκλησίας καθώς και τα καφάσια του γυναικωνίτη έβγαιναν σε δημοπρασία. Αυτός που αγόραζε ένα στασίδι ή ένα καφάσι, το κρατούσε εφ' όρου ζωής. Μετά το θάνατό του ξαναέβγαινε σε δημοπρασία και το αγόραζε κάποιος άλλος. Τα άλλα στασίδια ήταν ελεύθερα, αλλά συνήθως τα χρησιμοποιούσαν αυτοί που κάθονταν σ' αυτά πολλά χρόνια, τα είχαν *πχασμένα*, κατά τη συνηθισμένη έκφραση των χωρικών.

38. Για το θεσμό των δημογερόντων γενικά βλ. Πανταζοπούλου, *ό.π.*, τεύχ. Γ', σ. 249. Για τη λειτουργία του θεσμού στη Θάσο βλ. Βακαλοπούλου, *ό.π.*, σσ. 89-95.

διαιτηταί οι (31, 567), οι «μάρτυρες», ενώπιον των οποίων συντάσσονταν και υπογράφονταν τα έγγραφα, με τα οποία μοιράζονταν η πατρική περιουσία στα παιδιά, καθένα από τα οποία έπαιρνε την *αγλαβή* του. Ο θεσμός της διαιτησίας (αιρετοκρισίας) και των διαιτητών λειτουργούσε επίσης και στο Βυζάντιο και τη μεταβυζαντινή εποχή με άλλη μορφή³⁹.

δικατίζου ο. (381), για τον δεκατιστή, καθορίζω το φόρο τη δεκάτης: «*μὴν χροινὰ πέρασι ου δικατ'σῆς να δικατίδ'»*.

δικατ'σῆς ο (381), Τούρκος υπάλληλος που καθόριζε το φόρο της δεκάτης που αναλογούσε στον κάθε Έλληνα παραγωγό, ανάλογα με την ποσότητα της παραγωγής του. Ο *δικατ'σῆς* υπολόγιζε την ποσότητα του καρπού της ελιάς χρησιμοποιώντας ένα σιδερένιο ραβδί (*σούγλου*)⁴⁰, με το οποίο μετρούσε το βάθος και το πλάτος του όγκου του καρπού και καθόριζε την ποσότητα. Με βάση τον υπολογισμό αυτό καθόριζε και το φόρο της δεκάτης, «*ξέκουφτι του δέκατου*». Για ν' αρχίσουν να λειτουργούν οι ελαιόμυλοι, από τα μέσα Μαρτίου μέχρι το τέλος του καλοκαιριού, ήταν απαραίτητο να περάσει πρώτα ο *δικατ'σῆς*, συνήθως μετά την Τυρινή, για να καθορίσει το φόρο.

δεσκερές ο (16), «τίτλος ιδιοκτησίας», κατά την έκφραση του συλλογέα, «μεγάλης δασικής έκτασης, την οποία έβγαζε κάποιος από τη βακουφική διοίκηση πληρώνοντας ένα μικρό ποσό». Δεν πρέπει να πρόκειται για τίτλο ιδιοκτησίας, αλλά, σύμφωνα με τη βακουφική πρακτική, για ψιλή κυριότητα που αποκτούσε κάποιος, ο οποίος είχε το δικαίωμα να καλλιεργεί τη γη, να τη μεταβιβάζει, να την προσφέρει ως προίκα κλπ.⁴¹ Η έκταση, όπως λέει ο συλλογέας, ανήκε πλέον σ' αυτόν και δεν επιτρεπόταν κανείς να κόψει ξύλα σ' αυτήν. Ο ιδιοκτήτης, αν ήθελε, μπορούσε να την κάνει αμπέλι ή ελαιωχώρο. Ο όρος απαντά και σ' άλλες περιοχές με τη σημασία «απόδειξις, σημείωμα»⁴² και προέρχεται από το τουρκ. *tezkeré*.

εκτιμητής ο (40), υπάλληλος της Κοινότητας που είχε ως έργο να εκτιμά το μέγεθος της ζημίας στα σπαρτά και στην παραγωγή γενικά. Παλιότερα διοριζόταν από τον Πρόεδρο της Κοινότητας και αργότερα, στα χρόνια του

39. Για το θεσμό της διαιτησίας και των διαιτητών βλ. Παναζοπούλου, *ό.π.*, τεύχ. Γ', σσ. 215-216 και 261-265.

40. Βλ. Βακαλοπούλου, *ό.π.*, σσ. 108-109.

41. Για τη διαδικασία εκδόσεως των τίτλων παραχωρήσεως-«μεταβιβάσεως» μουσουλμανικών βακουφικών ακινήτων κλπ., βλ. Σ. Τζωρτζακάκη-Τζαρίδου, «Οθωμανικό κτηματολόγιο και τίτλοι ιδιοκτησίας», *Αρμενόπουλος, Επιστημονική Επετηρίδα του Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης* 3 (1983) 27-29· Δ. Τσούγκα-Παπαστάθη, «Ανέκδοτα δικαιοπρακτικά έγγραφα περί βακουφικών ακινήτων της Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης 1829-1906», *Αφιέρωμα εις Κων/νον Βαβούσκων Α'*, Θεσσαλονίκη 1989, σ. 446-447.

42. Βλ. Βαγιακάκου, *ό.π.*, σ. 532, όπου ο όρος απαντά ως *δεσκερές* (*τεσκερές-ντεσκερές*). Βλ. και Ανδρωίτη, *Ετυμολογικό Λεξικό της Κοινής Νεοελληνικής*, β' έκδ., Θεσσαλονίκη 1967, στο λήμμα *τεσκερές* «ικανοποίηση».

συλλογέα, από τον αγρονόμο με πρόταση και του Κοινοτικού Συμβουλίου. Συνήθως εκτιμούσε τη ζημία με τη ρίζα. Έτσι, στο ένα κλήμα αντιστοιχούσαν εκατό δράμια σταφύλια, στη ρίζα του φυτού που κάνει τα κουνκιά πενήντα δράμια κουνκιά κλπ. Ο όρος με την ίδια σημασία απαντά σε διάφορα μέρη του ελληνισμού και ως *αποκοπιάρης*, *απουκουνπιάρ'ς*, *αποκοπάρος*, *αποκοφτής*⁴³ κλπ. < ρ. αποκόπτω. Στην Πιερία επίσης απαντούν οι τύποι *απουκουπιάρης* και *απουκουνπιάρους* με την ίδια σημασία⁴⁴.

καλαδάϝ' τ' Παπάγιλου το (12, 510), είδος ημερολογίου που προέβλεπε τις καιρικές συνθήκες και προφήτευε διάφορα περιστατικά. Ο γερο Παπάγγελος είχε βρει το πρωτότυπο στο Άγιο Όρος, το αντέγραψε και το μετέφερε στο χωριό Καλλιράχη. Από τότε οι χωρικοί το συμβουλευόνταν και σύμφωνα μ' αυτό κανόνιζαν τις γεωργικές τους εργασίες και κυρίως τη σπορά και την αγορά των μελισσιών. Στις συνελεύσεις των κατοίκων, και κυρίως στην πιο μεγάλη που πραγματοποιούνταν τη μέρα της γιορτής του αγίου Δημητρίου στο νάρθηκα της εκκλησίας, μετά από ανταλλαγή γνώμων και αφού συμβουλευόνταν οπωσδήποτε και το *καλαδάρι d' γερου Παπάγιλου*, έπαιρναν την απόφαση ποιο μέρος θα έσπερναν και ποιο θα άφηναν για *αγρανάπανϝ'*. Αν το *καλαδάρι* προέβλεπε βαρύ χειμώνα, έσπερναν τα νότια μέρη, αν ελαφρό, έσπερναν τα βόρεια. Ο συλλογέας λέει ότι και στα χρόνια του ακόμα οι χωρικοί ρωτούσαν: «*τί λέει του καλαδάϝ' d' γερου Παπάγιλου*», για να κανονίσουν τις δουλειές τους. Το *καλαδάϝ'* επαναλαμβανόταν κάθε τριάντα χρόνια και, όπως λέει ο συλλογέας, γεννεές ολόκληρες το συμβουλευόνταν για τις υποθέσεις τους. Οι αφηγήσεις του είναι απλοϊκές, γεμάτες καταστροφολογία, προφητείες για εκπτώσεις βασιλέων, τιμωρία ασώτων γυναικών, αρρώστιες κλπ., συνδυασμένα με προβλέψεις καιρικών συνθηκών, κάτι ανάμεσα σε Αγαθάγγελο και Καζαμία. Η λέξη ανάγεται στο μεσν. *καλανδάριον* < λατιν. *calendarium*.

κληρονομικά (δικαιώματα) τα (30-32), *κληρονομικά δικαιώματα*. Ενδεικτικά αναφέρω μερικά, όπως τα εκθέτει ο συλλογέας: όσο ζει ο πατέρας δεν μοιράζεται η πατρική περιουσία. Τα παιδιά όμως μπορούν να μοιράσουν την περιουσία της μητέρας τους όταν πεθάνει, κι όταν ακόμα ζει ο πατέρας τους. Τα κορίτσια δεν είχαν δικαίωμα να διεκδικήσουν μερίδιο από τα κτήματα που οι γονείς και τ' αδέρφια τους απέκτησαν μετά το γάμο τους.

Ο όρος αυτός αλλού δηλώνεται με τους τύπους *εξώπρουκα*, *εξώπρουκα*, *εξώπρουκο*, *ξωπρούικι*⁴⁵ κλπ. και σημαίνει, εκτός των άλλων, και «*το μετά τον προικισμόν απομένον περιουσιακόν στοιχείον εις ο ουδέν δικαίωμα είχαν*

43. Βλ. Βαγιακάκου, *ό.π.*, σ. 521.

44. Βλ. Δουγά-Παπαδοπούλου - Τζιτζιλή, *ό.π.*, στα αντίστοιχα λήμματα.

45. Βλ. Βαγιακάκου, *ό.π.*, σ. 548.

η προικισθείσα, διό χαρακτηρίζεται ως εξώπρουνκη, εξέπρουνκη ή εξεπρουνκισμένη (Χίος). Εις έγγραφα εκ της νήσου σημειώνονται: *εξέπρουνκη, να μην έχει πλέον να κάμει εις τα λοιπά, μήτε σε καλόν, μήτε εις χρέος (1746) ή «από την σήμεραν εβγαίνει ξέπρουνκη η Μαρού (1904)»⁴⁶. Ο συλλογέας παραθέτει και σχετικό έγγραφο, όπου διαβάζουμε: «...δηλοποιώ ... ότι η θυγάτηρ μου Παγώνα ήτουν υπανδρευμένη και επειδή ευρίσκετο ιδιαιτέρως εις τον οίκον του συζύγου της δεν έκαμεν ούτε μικράν δούλευσιν εις το αμπέλιον τα δε λοιπά παιδιά μου κατά την δύναμίν των ηγωνίζοντο μετ' μου ... έως οπού έγινεν το αμπέλιον και ως εκ τούτου η Παγώνα δεν έχει δίκαιον να λάβει μερίδιον απ' αυτό...». Όταν η σύζυγος δεν είχε δική της περιουσία αρκετή να συντηρηθεί, ο άντράς της της «έγραφε» μερικά κτήματα, τα οποία μπορούσε να τα εκμεταλλεύεται όσο ζούσε, αλλά δε είχε δικαίωμα να τα πουλήσει ή να τα «γράψει» σ' ένα παιδί της. Μετά το θάνατό της τα κληρονομούσαν όλα τα παιδιά της εξίσου. Ένας γονιός μπορούσε, αν ήθελε, να «γράψει» ένα κτήμα περισσότερο σ' ένα παιδί του.*

κλουβάν' το (16), 1) κοινό γεύμα ανάμεσα σε συγγενικές και φιλικές οικογένειες προς τιμήν ενός αγίου κατά τη μέρα της γιορτής του (Αργυρ.), 2) «το ζώο που σφάζεται στο πανηγύρι και μοιράζεται στους πανηγυριώτες / πανηγύρι» (Τομπ.) < τουρκ. kurban «τα παλά τα χρόνά έκαμαν του κλουβάν' τ' αγού» (Αργυρ.). Όπως γράφει ο συλλογέας, τη μέρα της γιορτής του Αγίου, κατά την οποία πρόσφεραν και το κλουβάν', έτρωγαν μαζί πολλές συγγενικές και φιλικές οικογένειες. Επίσης, όταν δύο οικογένειες ήταν μαλωμένες, η μέρα αυτή προσφέρονταν για συμφιλίωση με τον εξής τρόπο: έστελνε η μια στην άλλη ένα πιάτο φαγητό και η άλλη το ανταπέδιδε με κρασί, αλληλοεύχονταν και έτσι συμφιλιώνονταν.

κοριτσιάτ'κα τα (32, 559-661), παροχή περιουσιακών στοιχείων εκ μέρους ενός χήρου προς τη δεύτερη σύζυγο που είναι κατά πολύ νεότερή του, επικυρωμένη με συμβολαιογραφική πράξη. Το παρακάτω απόσπασμα από το σώμα του σχετικού εγγράφου δίνει καθαρά τη σημασία του όρου «δηλοποιώ εγώ ο Γεώργιος Δημητρίου ότι εις καιρόν όπου ήθελον σιζευχθεί με την δευτέραν μου σύζυγον Αγλάβιναν επειδή ήμουν χηρευάμενος υπεσχέθην να δώσω εις αυτήν κτήματα εκ των ιδίων μου κτημάτων κατά της πατρίδος μου τα έθιμα»⁴⁷.

Ο όρος ως κοριτσιάτικο (κουρ'τσιάτικο) στη Θάσο πάλι και στη Σκιαθό έχει την ίδια σημασία: «η προγαμιαία προσφορά εις χρήμα ή είδη εκ μέρους χήρου, ερχομένου εις δεύτερον γάμον (του κουρ'τσιάτικο): ο χήρος απόχηρος

46. Βλ. Βαγιακάκου, ό.π., σ. 548.

47. Ο Χιόνης, ό.π., σσ. 148-149, παραθέτει το ίδιο απόσπασμα από το σχετικό έγγραφο που του το έδωσε, όπως λέει, ο δικός μας συλλογέας Ν.Αργυρίου.

ήθελε να την πάρει χωρίς προίκα, της έδινε είκοσι γίδια ως κοριτσιάτικο»⁴⁸. Ο όρος απαντά επίσης και ως *ευγενίκι* στην Κάρπαθο και *ευγενίκιν* στην Κύπρο και σημαίνει στην πρώτη την προγαμιαία γενικά δωρεά, ενώ στη δεύτερη ταυτίζεται εννοιολογικά με τον όρο *κουριτσάτ'κα* της Θάσου· «το ποσό χρημάτων ή το κτήμα το οποίον δίδει εις την νεαράν κόρην ο μετ' αυτής εις μεγάλην ηλικίαν ελθών εις γάμον»⁴⁹. Ο σκοπός του θεσμού δηλώνεται με το αμέσως παρακάτω απόσπασμα· «τούτο δέ πράττει, ίνα μη τυχόν εν περιπτώσει θανάτου του, η γυνή αδικηθεί υπό των κληρονόμων του»⁵⁰.

Κατά τους βυζαντινούς χρόνους ο όρος δηλώνεται με τη λ. αντίπροικα και κατακρίνεται από τους συγγραφείς της εποχής⁵¹.

κουτσουδοίλα τα (22), οι ελαφρότερες δουλειές, όπως πλύσιμο των καρπών της ελιάς, πλύσιμο των τσουβαλιών, μεταφορά των καρπών στις αποθήκες κλπ., που ήταν υποχρεωμένοι να κάνουν την Κυριακή μέχρι το μεσημέρι οι εποχιακοί εργάτες που δούλευαν κατά τη συγκομιδή του καρπού της ελιάς κατ' αποκοπή στους μεγάλους κτηματίες. Η αμοιβή για όλη την περίοδο της δουλειάς ήταν εκατό οκάδες λάδι για τους άντρες και πενήντα για τις γυναίκες. Μέσα στη συμφωνία ήταν επίσης και το φαγητό που ήταν υποχρεωμένος να τους προσφέρει ο ιδιοκτήτης πρωί, μεσημέρι και βράδυ.

λαδίδα τα (40, 552), ομόλογο που το ξοφλούσαν στη σοδειά του λαδιού. Οι πλούσιοι μοίραζαν *λαδίδα*, δάνειζαν δηλ. χρήματα σε φτωχούς, οι οποίοι τους τα ξοφλούσαν στη σοδειά του λαδιού μαζί με τον τόκο που φαίνεται ότι ήταν μεγάλος και γι' αυτό συνέφερε στους δανειστές⁵².

μλτσιδα τα (41), ομόλογο που το ξοφλούσαν στη συγκομιδή του μελιού. Πολλές φορές, όταν οι χρεωφειλέτες δεν μπορούσαν να ξοφλήσουν τα *λαδίδα*, τα μετέτρεπαν σε *μλτσιδα* με πιο μεγάλο τόκο, επειδή κατά την αλλαγή του ομολόγου ο τόκος (δγάφουρον) γινόταν κεφάλαιο (*μάννα*).

μαδίλ' το (24), 1) στον πληθ., δύο μαντίλια, ένα της νύφης και ένα του

48. Βλ. Βαγιακάκου, *ό.π.*, σσ. 552-553.

49. Βλ. Βαγιακάκου, *ό.π.*, σσ. 548-549.

50. Βλ. Βαγιακάκου, *ό.π.*, σ. 549.

51. Βλ. Βαγιακάκου, *ό.π.*, σ. 544. Βλ. επίσης Κριαρά, *ό.π.*, τ. Β', Θεσσαλονίκη 1971, σ. 270, στο λήμμα αντίπροικο. Στον ίδιο όρο αντιστοιχεί περίπου και η *αντιχάριτα* της Χίου (Βαγιακάκος, *ό.π.*, σ. 543), στην οποία δίνεται η εξής ερμηνεία· «επειδή να είναι υπέργηρος και να έχει χάρες και δούλευσες από την συμβίαν του, χαρίζει και δωρεείται αυτός το έχειν του ... τα οποία της τα δίνει δια αντιχάριταν».

52. Ο συλλογέας λέει ότι τα ομόλογα άλλαζαν δύο φορές το χρόνο: την άνοιξη, κατά τη γιορτή του αγίου Γεωργίου, και το φθινόπωρο, κατά τη γιορτή του αγίου Δημητρίου. Στο σχετικό έγγραφο που παραθέτει ο συλλογέας αναφέρεται ο «ενδοξότατος Χασάν αγάς σουίμπισης», ο οποίος απειθύνεται σε κάποιον θασίτη φίλο Γιάννο, στον οποίο παραπονείται ότι, ενώ του έδωσε γρόσια να τα μοιράσει στους συντοπίτες του για *λαδίδα*, αυτός μοίραζε ξένα γρόσια και τα δικά του τα άφησε. Τον παρακαλεί λοιπόν να τα δώσει στον «Αναστάση τσοριματζή», ίσως και τα μοιράσει αυτός.

γαμπρού, μέσα στα οποία έδεναν τα δαχτυλίδια του αρραβώνα. Ο γαμπρός στο δικό του δαχτυλίδι έδενε και τα *στοιχήματα*⁵³, δηλαδή πέντε έως δέκα λίρες, τις οποίες πρόσφερε στο κορίτσι. Το τυπικό της τελετής γινόταν ως εξής: σηκώνονταν πρώτα ο πατέρας του αγοριού ή, αν έλειπε ο πατέρας, ο αντιπρόσωπός του, έκαμνε υπόκλιση (*έβαζι μιτάνα*) και έπαιρνε το μαντίλι της νύφης. Το ίδιο έκαμνε και ο πατέρας του κοριτσιού και έπαιρνε το μαντίλι του γαμπρού με τα *στοιχήματα*. Μ' αυτόν τον τρόπο νομιμοποιούνταν ο αρραβώνας, 2) το μαντίλι που έστρωναν οι λεπροί (*λουβγάροι*) στους δρόμους για να ρίχνουν επάνω χρήματα οι περαστικοί. Από εδώ και η φράση «να δωδ' ου θιός *μαδίλ' να στρώις*», δηλαδή να καταντήσεις ζητιάνος, όπως οι λεπροί. Οι λεπροί στη Θάσο έμεναν σε καλύβες, τρία τέταρτα έξω από τη Θάσο, σε μια τοποθεσία που λεγόταν *Καψ'*. Απ' εδώ και η κατάρα «να δωδ' ου θιός ζ *Γαψ' να σι δγώ*».

*μάξουξ*⁵⁴ η (11), συνέλευση των κατοίκων, στην οποία με ψηφοφορία έπαιρναν σοβαρές αποφάσεις που αφορούσαν την Κοινότητα και τα κοινά προβλήματα. Σε παλιότερες εποχές η συνέλευση πραγματοποιούνταν στο νάρθηκα της εκκλησίας μετά τη λειτουργία. Η μεγαλύτερη ήταν αυτή που πραγματοποιούνταν κατά τη μέρα της γιορτής του αγίου Δημητρίου, κατά την οποία έπαιρναν την απόφαση ποιά μέρος θα έσπερναν και ποιά θα άφηναν για *αγρανάπαυδ'*, αφού προηγουμένως συμβουλευόνταν και το *καλαδάρι d' γερον Πατάγιλου*⁵⁵. Δικαίωμα ψήφου είχαν μόνο όσοι πλήρωναν κεφαλικό φόρο (*χαράτδ'*).

μάνα η (41), το κεφάλαιο. Όταν ένα ομόλογο καθυστερούσε να ξεφληθεί και άλλαζε είδος εξόφλησης, π.χ. από *λαδίδα* γινόταν *μιλτσιδα*, τότε κατά τη μετατροπή το *δγάφουρου* γινόταν *μάνα*.

μουχαρουδημονγρουδιά η (590, 591, 593 κλπ.), ό,τι και *δημουγρουδιά*.

νιρουφόρους ο⁵⁶ (35), υπάλληλος της Κοινότητας με ετήσια θητεία, η οποία άρχιζε από τη γιορτή του αγίου Γεωργίου και έληγε κατά τα πρωτοβρόχια. Ο *νιρουφόρους* είχε την εποπτεία του νερού για το πότισμα των κήπων. Αυτός καθόριζε τη σειρά και τη διάρκεια του ποτίσματος για τον κάθε γεωργό. Όταν κάποιος κρατούσε το νερό περισσότερο απ' ό,τι είχε οριστεί, τότε ο *νιρουφόρους* είχε το δικαίωμα να το κόψει και να το δώσει στον επόμενο.

53. Βλ. πιο κάτω στη λ. *στοιχήματα*.

54. Για το θεσμό της Γενικής Συνέλευσης βλ. και Παναζοπούλου, *ό.π.*, τεύχ. Γ', σ. 249.

55. Βλ. πιο πάνω στη λ. *καλαδάρ'*.

56. Βλ. και Τομπαΐδη, *ό.π.*, στο λήμμα *νιρουφόρους*. Βλ. και Αναστ. Καραναστάση, «Οι ζευγάδες της Κο», *Λαογραφία* ΙΔ' (Αθήνα 1952) 270 και Γ. Μέγα, «Ζητήματα ελληνικής λαογραφίας», *Επετηρίς Λαογραφικού Αρχείου Α'* (Αθήνα 1939) 102, όπου ο θεσμός είναι γνωστός επίσης ως *νεροφόρος* και *νεροκράτης*.

Όταν κάποιος έκοβε νερό από το αυλάκι και πότιζε κρυφά, έπρεπε να πληρώσει πρόστιμο ίσα με ένα μετζίτι. Στα χωριά που το νερό ήταν λιγοστό, η συνέλευση όριζε και την έκταση του κήπου την οποία ο κάθε γεωργός είχε το δικαίωμα να φυτέψει (πενήντα έως ογδόντα τετραγωνικά). Την τήρηση του μέτρου επέβλεπε ο *νιρουφόρους*, ο οποίος πληρωνόταν αμέσως μετά το πότισμα από τον κάθε νοικοκύρη.

Ξικουμού επίρρ. (38), για ανάληψη της συγκομιδής του καρπού της ελιάς από τους εργάτες με καθορισμένη συνολική αμοιβή και όχι με ημερομίσθιο: «*οι μιγάλ' νοικουκνραίοι έπιρναν ιργάτις ξικουμού*». Οι εργάτες για όλη την περίοδο της ελαιοσυλλογής αμείβονταν με εκατό έως εκατόν πενήντα οκάδες λάδι. Αν ένας κτηματίας τύχαινε να μείνει πίσω στην ελαιοσυλλογή ενώ οι άλλοι είχαν «*'πουτινάξ'*», τότε ήταν υποχρεωμένος να πληρώσει τους εργάτες επιπλέον του «*ξικουμού*» για τις επιπλέον μέρες που θα τους κρατούσε. Ως όριο λήξης της ελαιοσυλλογής θεωρούνταν το τελείωμα της εργασίας στον κάμπο του Καζαβιτιού: «*άμα τιλείουνι του τίναγμα στον γάβου τ' Καζαβιτχού*». Ο όρος με την ίδια σημασία αποδίδεται και με τις λέξεις *αποκοπιή*⁵⁷ (με τους κατά τόπους τύπους *αποκοιπή*, *'πεκοπή*, *'ποκοπή*), καθώς και με το επίρρημα *αποκοποι*⁵⁸.

Ξικόφτου του δέκατου (382), για τον δεκατιστή, καθορίζω το φόρο της δεκάτης: «*έρχουνδαν ου δικατ'σής κι ξέκουφτι του δέκατου*».

Ξιπέφτου ρ. (26), *Ξιπέφτω* ηθικά, χάνω την εκτίμηση των άλλων: «*ένα κουρίτδ', άμα του παρατουσί ου αρραβουνάσκος, ξέπιφτι*».

ορφανουιπιτρουπή η (297), επιτροπή, αποτελούμενη από τον πρόεδρο του χωριού και τέσσερις έως πέντε προεστούς άλλων χωριών, που είχε ως έργο να επιβλέπει την περιουσία των ορφανών. Αυτή κατέγραφε αμέσως μετά το θάνατο των γονιών την κινητή και ακίνητη περιουσία τους και έδινε τα ορφανά σε οικογένειες οι οποίες, ως αντίτιμο της διατροφής και της φροντίδας που παρείχαν στα ορφανά, είχαν το δικαίωμα της νομής της περιουσίας τους. Όταν τα ορφανά ενηλικιώνονταν, έπαιρναν στα χέρια τους την πατρική περιουσία η οποία, κατά τη διάρκεια της εκμετάλλευσής της από τους ξένους, δεν επιτρέπονταν ούτε να ελαττωθεί αλλά ούτε και να αυξηθεί⁵⁹.

παγινά η (18), βοήθεια που προσφέρουν συγγενείς και φίλοι σε κάποιον που έμεινε πίσω στο μάζεμα του καρπού της ελιάς, είτε εξαιτίας αρρώστιας, είτε εξαιτίας ατυχήματος. Η προσφορά δηλώνεται με τη φράση «*καν'ν πα-*

57. Βλ. Βαγιακάκου, *ό.π.*, σσ. 520-521.

58. Βλ. ΙΑΝΕ, τ. Β', Αθήνα 1939, σ. 494. Βλ. επίσης και Γ. Μέγα, *ό.π.*, σ. 117, όπου για τον ίδιο όρο δίνονται και οι λέξεις *ξέκοπο* και *κάμπιλο* από την Ήπειρο, *καπάλιν* από την Κύπρο κλπ.

59. Σχετικά με την κηδεμονία και τη διαχείριση της περιουσίας των ορφανών βλ. και Μιχαηλίδου-Νουάρου, *ό.π.*, σσ. 126-128, με κάπως διαφοροποιημένη σημασία.

γινά». Η λέξη ανάγεται στο αρχ. επίθετο *παγγενής*⁶⁰. Η ίδια σημασία αλλού δηλώνεται με τους όρους *παρασπόρια, μαζικωσύνη*⁶¹, *ἔξελασι*⁶² κλπ., ενώ η προσφορά εργασίας με ανταποδοτικότητα δηλώνεται με τους τύπους **αλληλοβοήθεια*⁶³ (και τους διαλεκτικούς της τύπους *αλληβοήθεια, αλληβόθεια, ἴληβοήθεια*), καθώς και με τους τύπους *δανεικαριά*⁶⁴ (*δαν'καριά*)⁶⁵.

πανουτίμ' το (29), πέντε έως ἕξι ελαιόδεντρα που ἔπαιρναν επιπλέον τα κορίτσια κατά τη διανομή της πατρικής περιουσίας, ως αντιστάθμισμα των σπιτιών που ἔπαιρναν τα αγόρια, στις περιπτώσεις που η αξία των σπιτιών αυτών ἦταν μεγαλύτερη από την αξία της προίκας. Περίπου την ίδια σημασία ἔχουν και οι ὅροι *αντιπροίκι*⁶⁶, με τους διαλεκτικούς τύπους *αντιπροίτσι, αντιπρούκι και αντίπροικο* «*το επιπλέον της υπεσχημένης προικός παρεχόμενον ως δῶρον υπό των γονέων της νύμφης*» (Ἡπειρος, Μακεδονία, Θράκη, Κρήτη, Μεγίστη, Πελοπόννησος), *απανωπροίκι*⁶⁷, με τους διαλεκτικούς τύπους *απανουπροίχ, απανωπροούκιν, απανωπροούκι, απάν'προούτδ', απανουπροικιό, πανωπροίκι, πανωπροίτσι, πανουπροίχ'«*) *χορήμα ἢ πράγμα διδόμενον εις τον γαμβρόν πέραν της συμπεφωνημένης προικός, το παρ' αρχαίους παράφερον*⁶⁸» και *αποπροίκι*⁶⁹. «*υπόλοιπον προικός, το προς συμπλήρωσιν παρεχόμενον...*». Στη Βυτίνα *πανωπροίκι* ἔδινε ο πατέρας της νύμφης όταν αυτή δεν ἦταν παρθένα, ἦταν *τρούπχα*⁷⁰.

παπαδ'κά τα (12), φόρος για την αμοιβή του παπά, ἴσος με πέντε γρόσια για το κάθε σπίτι (*χανέ*). Στη Μάνη ο ὅρος απαντά ως *μπατίκι* < μεσν. εμβατίκιον και σημαίνει επίσης «*τόν μισθόν του ιερέως, τον καταβαλλόμενον υπό των ενοριτών είτε εις γεωργικά εἶδη είτε εις χορήμα*»⁷¹.

παραγός ο (21), μόνιμος υπάλληλος στο σπίτι μεγάλου κτηματία που πληρωνόταν με πεντακόσια γρόσια μισθό το χρόνο. Ο κτηματίας ἦταν επίσης υποχρεωμένος να του προσφέρει την τροφή, μια φορεσιά ρούχα (*τακίμί'*) και από ένα ζευγάρι παπούτσια το χρόνο, μαζί με τα τσαρούχια που θα χρειαζόταν κατά τη διάρκεια του χρόνου.

παραθυγατέρα η (21), ο αντίστοιχος θεσμός του *παραγού* για τη γυ-

60. Βλ. Andriotis, *Lexikon*, σ. 425, στο λήμμα *παγγενής*.

61. Βλ. Ροζάκου, *ό.π.*, σσ. 120-122.

62. Βλ. Βασ. Χρυσανθοπούλου, «Κοινωνική ζωή και δίκαιο στη Βυτίνα», *Λαογραφία* 32 (Αθήνα 1979-1981) 408-415.

63. Βλ. Andriotis, *Lexikon*, σ. 85, στο λήμμα * *αλληλοβοήθεια*.

64. Βλ. Χρυσανθοπούλου, *ό.π.*, σσ. 409-410.

65. Βλ. Δουγά-Παπαδοπούλου - Τζίτζιλή, *ό.π.*, στο αντίστοιχο λήμμα.

66. Βλ. Βαγιακάκου, *ό.π.*, σσ. 542-543.

67. Βλ. Βαγιακάκου, *ό.π.*, σ. 543. Επίσης Ροζάκου, *ό.π.*, σ. 125.

68. Βλ. Βαγιακάκου, *ό.π.*, σ. 543.

69. Βλ. Βαγιακάκου, *ό.π.*, σ. 544.

70. Βλ. Χρυσανθοπούλου, *ό.π.*, σ. 412.

71. Βλ. Βαγιακάκου, *ό.π.*, σ. 545-547. Βλ. επίσης και Μέγα, *ό.π.*, σ. 102.

ναίκα.

πιλικάδα η (34), πελεκημένο μέρος στον κορμό ελιάς, πάνω στο οποίο ο ιδιοκτήτης χάραζε τα αρχικά του ονόματός του· όταν ήταν αγράμματος, κάποια άλλα *σημάδγα*⁷² για να κατοχυρώσει την ιδιοκτησία του. Με το πέρασμα του χρόνου το σημείο αυτό ξεραίνονταν, ενώ το υπόλοιπο τρέφονταν κανονικά, με αποτέλεσμα η *πιλικάδα* να μπαίνει προς τα μέσα. Σε περίπτωση που υπήρχαν περισσότερα *σημάδγα* στον κορμό, πράγμα που σήμαινε αμφισβήτηση της ιδιοκτησίας κάποιου, τότε στη διένεξη κέρδιζε εκείνο το σημάδι που ήταν βαθύτερο στον κορμό του δέντρου, εφόσον το βάθος του σημαδιού καθόριζε και την παλαιότητα του δέντρου.

προυτόγιρους ή *πουρτόγιρους* ο (11), δημόσιος κήρυκας, ντελάλης. Καθήκον του *προυτόγιρου* ήταν να περιέρχεται τους δρόμους και να ειδοποιεί τους χωρικούς για τις επικείμενες συνελεύσεις, να ανακοινώνει διάφορα νέα που αφορούσαν την Κοινότητα κλπ. Ο συλλογέας δίνει δείγμα ανακοίνωσης μιας επικείμενης συνέλευσης με την εξής φράση: «*ου προυτόγιρους δ'γάλαλούςι· μ'κροι τρανοί να μαζουχτούν στου γαφινέ!*». Τον θεσμό με την ίδια φωνητική και σημασιολογική μορφή τον συναντούμε επίσης και σε χωριά της Πιερίας και αλλού⁷³. Ο τύπος *πουρτόγιρους* από παρετυμολογία προς την πόρτα.

προυτουγιρ'κά τα (13), φόρος για αμοιβή του *προυτόγιρου* ή *πουρτόγιρου*.

πχάνου ρ., 1) (ένα μέρους) (14), καταλαμβάνω ένα χέρσο τόπο και τον οικειοποιούμαι. Αυτό γινόταν με την εξής διαδικασία: όποιος ήθελε να αποκτήσει ένα κτήμα, αν μεν ήταν για αμπέλι, έσκαβε σε τέσσερις μεριές ή τοποθετούσε μια πέτρα όρθια και έλεγε σε κάποιον που περνούσε αποκει· «*να είσι μάρτυρας, του πχάνου αυτό του μέρους*». Αν ήταν για ελαιοχώραφο, πήγαινε σ' ένα *βαϊῶ*' και καθάριζε στις τέσσερις άκρες από μια αγριελιά. Μ' αυτόν τον τρόπο το κατοχύρωνε. Το κτήμα αυτό από τότε περνούσε στην ιδιοκτησία του και δεν είχε κανείς το δικαίωμα να το πάρει, έστω κι αν ήταν ακαλλιέργητο (*ρ'μανάσμένου*), επειδή ήταν *πχασμένου*. Τέτοια *πχασμένα*, όπως λέει ο συλλογέας, υπήρχαν ακόμα και στα χρόνια του και θεωρούνταν ιδιοκτησία εκείνων που τα είχαν *πχάσει*. Σε πολλά μέρη της Ελλάδας χρησιμο-

72. Βλ. πιο κάτω στη λέξη *σημάδ'*.

73. Βλ. Δουγά-Παπαδοπούλου - Τζιτζιλί, *ό.π.*, στο αντίστοιχο λήμμα. Επίσης στον Ε. Μπόγκα, *Τα γλωσσικά ιδιώματα της Ηπείρου*, τ. Α', Ιωάννινα 1964, σ. 316, στο λήμμα *προυτόγιρους*. Επίσης στον Φ. Τάσιου, «Γλωσσάρι του Πολυνύρου», *Χρονικά της Χαλκιδικής*, τεύχ. 37-38 (Θεσσαλονίκη 1982) 167 στο λήμμα *προυτόγιρους*, στον Γ. Δ. Κρήττου, *Ιδιορρυθμίες και ιδιομορφίες της λαϊκής γλώσσας του Καταφυγίου των Πιερίων*, Θεσσαλονίκη 1984, σ. 333, στο λήμμα *προυτόγιρους*, κλπ. Ο θεσμός στην Κω (βλ. Καφανασάση, *ό.π.*, σ. 271) είναι γνωστός ως *δγιαλάλης* και αλλού (βλ. Γ. Μέγα, *ό.π.*, σ. 102) ως *κήρυκας*, *διαλαλητής* ή *διαναλητής*, *κεχαγιάς*, *ντελάλης*, *κράχτης* κλπ.

ποιούσαν διάφορα σημάδια με τις ανάλογες ιδιοματικές λέξεις για να καθορίσουν την κυριότητα των χωραφιών και των βοσκοτόπων, όπως *κούκουρο* και *τσούτσουρο*, *στομποτίρος*, *κόρτσανας*, *κουρούμπελας*, *κουρκούτσελας*, *κούκουις*, *κουμούλα*, *κουκουγέρι*⁷⁴ κλπ.. Σε σποραδικά ελαιόδεντρα η γη συνέβαινε πολλές φορές να μην ανήκει στον ιδιοκτήτη των δέντρων, επειδή μπορούσε, όποιος ήθελε, να περιφράξει ένα μέρος που είχε μέσα ελαιόδεντρα και να το καλλιεργεί. Ο θεσμός ήταν γνωστός στο Βυζάντιο ως *δενδροκτησία*⁷⁵. Ο θεσμός της *δενδροκτησίας* και ο άλλος της *αντιτοπίας*⁷⁶ είχαν αναπτυχθεί στα πλαίσια του θεσμού της *γεωργικής κοινοκτημοσύνης* που λειτουργούσε βάσει της ελληνικής αρχής της *οριζοντίου ιδιοκτησίας*, κατά την οποία κύριος του εμφυτευμάτος θεωρείται, σύμφωνα με το ελληνικό δίκαιο, ο εμφυτευτής, 2) (ένα στασίδι, ένα καφάσι) (34-35), καταλαμβάνω ένα στασίδι απ' αυτά που είναι έξω από το κεντρικό κλίτος της εκκλησίας (αυτά του κεντρικού κλίτους καθώς και τα καφάσια του γυναικωνίτη τα έβγαζαν στη δημοπρασία) ή ένα χώρο στο γυναικωνίτη, εκτός από τα καφάσια, και τα οικειοποιούμαι. Σ' αυτά δεν επιτρέπεται να καθήσει κανείς άλλος και θεωρούνται ιδιοκτησία αυτού που τα έχει *πχάσει* μέχρι να πεθάνει.

σαλμάς ο (19), η ελεύθερη βοσκή των μικρών και μεγάλων ζώων μέσα στα αμπέλια και στα οπωροφόρα μετά τον τρύγο (14 Σεπτεμβρίου) με απόφαση του Κοινοτικού Συμβουλίου. Τότε έλεγαν ότι «*γίνιτι σαλμάς*». Αργότερα άρχισε να περιορίζεται ο *σαλμάς*, επειδή η βοσκή κυρίως των κατσικιών προκαλούσε μεγάλη καταστροφή στα αμπέλια και στα οπωροφόρα. Η λέξη από το τουρκ. *salma*⁷⁷.

σημάδ' το (33), σημάδι που οι ιδιοκτήτες χάραζαν στην *πιλικάδα* των ελαιοδέντρων που βρίσκονταν ανάμεσα σε δύο κτήματα ή και μεμονωμένα για να κατοχυρώσουν την ιδιοκτησία τους. Συνηθισμένα σημάδια ήταν τα αρχικά του ονόματος του ιδιοκτήτη ή διάφορα άλλα σχήματα που σκάλιζαν οι αγράμματοι, όπως κουδούνι, φεγγάρι κλπ. Για περισσότερες πληροφορίες βλ. και *πιλικάδα*.

74. Βλ. Δ. Σ. Λουκάτου, «Αγροτικά σήματα βοσκοαπαγορεύσεων», *Λαογραφία* ΛΑ' (Αθήνα 1978) 15-28, όπου ο συγγραφέας δίνει μεγάλη ποικιλία ιδιοματικών λέξεων που δηλώνουν σημάδια βοσκοαπαγόρευσης και κυριότητας χωραφιών.

75. Για το θεσμό της *δενδροκτησίας* βλ. Πανταζοπούλου, *ό.π.*, τεύχ. Α', σ. 260, τεύχ. Β', σσ. 65-66 και τεύχ. Γ', σσ. 98-99 και 214-215, όπου ο συγγραφέας δίνει και τους τύπους *αναστάτης* και *σηκωματάρικα*, με τους οποίους το λαϊκό μας δίκαιο αποκαλεί τον εμφυτευτή και τη μεταβίβαση κυριότητας δέντρων ως ανεξάρτητο δικαίωμα που διαστέλλεται από την ιδιοκτησία του εδάφους.

76. Βλ. Πανταζοπούλου, *ό.π.*, τεύχ. Β', σ. 98-101.

77. Ο όρος είναι γνωστός σε διάφορα μέρη της Ελλάδας και ως *απολ'σιά*, *εξαπολυσώνας*, *ξαπολ'της*, *στημός* κλπ. (Βλ. Μέγα, *ό.π.*, σ. 103).

σκαρφί το (30), 1) κλήρος, λαχνός: φρ. «ρίχνου σκαρφί», 2) μερίδιο· «ετθ' έπιρνι στου σκαρφί τ' πέδι γουμάτα»⁷⁸, «του αδικημένου του σκαρφί». Η λέξη ανάγεται στο μεσν. σκαρφίον που ταυτίζεται με την πρώτη σημασία που έχει ο όρος στη Θάσο.

σ'νιβάζουμι ρ. (199), αρραβωνιάζομαι. Η λέξη ανάγεται στο αρχ. συμβιβάζομαι⁷⁹. Συνώνυμα του ρήματος είναι το αρχαίο αρραβωνίζω⁸⁰ και τα μεσαιωνικά μνηστεύω⁸¹ και αρμόζω ή ορμάζω⁸², καθώς και το κυπριακό χαρτώνω⁸³.

σ'νιβασκός ο, -σά η (199), αρραβωνιαστικός, αρραβωνιαστικιά. Η λέξη ανάγεται στο αρχ. επίθετο συμβιβαστικός⁸⁴ και έχει κατά τόπους διάφορες φωνητικές παραλλαγές, όπως συν'βασκός, συμβασκά⁸⁵ κλπ. Ο όρος κατά τους βυζαντινούς χρόνους απαντά και ως αρμοστός και ορμαστός ή αρμοστικός για τον άντρα και αρμοστή ή ορμαστή για τη γυναίκα⁸⁶.

στάμα το (38), ποσότητα από πενήντα έως εξήντα οκάδες ελιές, στις οποίες αντιστοιχούσαν δώδεκα οκάδες λάδι. Η αμοιβή του μυλωνά καθοριζόταν πάντα με το στάμα. Για κάθε στάμα η αμοιβή του ήταν μιάμισυ οκά λάδι. Ένας μύλος έβγαζε τη μέρα οχτώ στάματα, άρα έπαιρνε δώδεκα οκάδες λάδι. Την αμοιβή αυτή με το στάμα την μοιράζονταν ως εξής: το 1/3 το έπαιρνε ο ιδιοκτήτης του μύλου, ο οποίος ήταν υποχρεωμένος να βάζει και τους τρουβάδες (βλουτρουβάδεις), το άλλο 1/3 το έπαιρναν τα δύο μουλάρια που άλεθαν τις ελιές στο αλώνι και το 1/3 οι τρεις μυλωνάδες του χωριού (Καλλιράχη). Συνήθως οι μύλοι ανήκαν σε πολλούς κληρονόμους και ο καθένας είχε το ανάλογο μερίδιο. Τους πυρήνες του καρπού τους δικαιούνταν οι τρεις μυλωνάδες, οι οποίοι τους πουλούσαν και μοιράζονταν μεταξύ τους τα χρήματα. Εκτός από την αμοιβή του μυλωνά με το στάμα, ο κάθε νοικοκύρης ήταν υποχρεωμένος να φιλεύει πρωί, μεσημέρι και βράδυ τους τρεις μυλωνάδες όσο διαρκούσε η εξαγωγή του λαδιού. Επίσης ήταν υποχρεωμένος να βάζει τα ξύλα για το θιρόμ, με τον οποίο ζεματούσαν τις ελιές.

σταυραδιρφός ο (20-21), αδελφοποιτός. Η αδελφοποίηση των φίλων γινόταν με ειδική τελετή, κατά την οποία ο παπάς τους έζωνε όλους μ' ένα ζω-

78. Βλ. Andriotis, *Lexikon*, σ. 496, στο λήμμα σκαρφίον. Επίσης Πανταζοπούλου, *ό.π.*, τεύχ. Α', σ. 260-262.

79. Βλ. Andriotis, *Lexikon*, σ. 527, στο λήμμα συμβιβάζω.

80. Βλ. Andriotis, *Lexikon*, σ. 155, στο λήμμα αρραβωνίζω.

81. Βλ. Βαγιακάκου, *ό.π.*, σ. 523.

82. Βλ. Βαγιακάκου, *ό.π.*, σσ. 523-524.

83. Βλ. Βαγιακάκου, *ό.π.*, σ. 524-525.

84. Βλ. Andriotis, *Lexikon*, σ. 527, στο λήμμα συμβιβαστικός.

85. Βλ. Andriotis, *ό.π.*

86. Βλ. Βαγιακάκου, *ό.π.*, σσ. 523-524.

νάρι και τους διάβαζε ειδική ευχή. Μετά απ' αυτό γινόταν *σταυραδέρφχα*. Τα *σταυραδέρφχα* έπρεπε να τηρούν αυστηρά μεταξύ τους ορισμένους κανόνες, τους οποίους δεν έπρεπε να παραβούν, όπως ήταν η απαγόρευση του γάμου ανάμεσα σ' έναν *σταυραδερφό* και στην αδελφή του *σταυραδερφού* του. Ο θεσμός της αδελφοποίησης, γνωστός ως αδελφοποιία⁸⁷, και, κατά το Χωματιανό, ως αδελφοθεσία⁸⁸, ήταν γνωστός και στους βυζαντινούς χρόνους, και μάλιστα ήταν από τους θεσμούς εκείνους, στους οποίους παρατηρούνταν αντίθεση ανάμεσα στο επίσημο και στο λαϊκό δίκαιο⁸⁹. Στα Βασιλικά περιλαμβάνεται διάταξη, σύμφωνα με την οποία απαγορεύεται η «*δια θέσεως αδελφότης*» και σε περίπτωση διαθήκης ο αδελφοποιτός χάνει τα κληρονομικά του δικαιώματα. Σε περίπτωση γάμου ανάμεσα σε αδελφοποιτό και στην αδελφή του αδελφοποιτού του, ο Χωματιανός αποφαινεται ότι η αδελφοθεσία δεν αποτελεί κώλυμα⁹⁰. Ο αδελφοποιτός είναι γνωστός στην κοινή και σε πολλά ιδιώματα ως αδερφοφτός, σταυροκουνιάδος, βλάμης, μπραζέρης⁹¹ κλπ.

σταυρουγός ο (21), ο αδελφοποιτός του γιού μιας μητέρας.

σταυρουμένα η (21), η μητέρα του *σταυραδιρφού*.

σνδρουφχάζου ρ. (36-37), συνεταιρίζομαι, συγκροτώ ομάδα με σκοπό την πραγματοποίηση εργασίας από κοινού. Συνήθως συντρόφιαζαν στις εξής περιπτώσεις: α) οι κτηματίες ανά δύο στο μάζεμα του καρπού της ελιάς. Με βάση την ποσότητα του καρπού καθόριζαν εκ των προτέρων το ποσοστό του λαδιού που αναλογούσε στον καθένα. Καθόριζαν επίσης και το μερίδιο, το οποίο δικαιούνταν οι εργάτες και τα ζώα. Αν ο ένας διέθετε έναν εργάτη ή ένα ζώο περισσότερο, θα έπαιρνε και το ανάλογο μερίδιο, β) οι μελισσοουργοί στην αγορά των μελισσιών. Η διαδικασία γινόταν ως εξής: πριν ξεκινήσουν να αγοράσουν τα μελίσσια συγκροτούσαν ομάδα (*τσούρμου*) πολλοί μαζί και κατέθεταν τα χρήματα σε κοινό ταμείο με ταμία συνήθως τον παπά. Όταν επέστρεφαν μοίραζαν τα μελίσσια, ανάλογα με τα χρήματα που είχε καταθέσει ο καθένας στο ταμείο. Τα μελίσσια τα χώριζαν σε κατηγορίες, ανάλογα με την ποιότητά τους, και έριχναν *σαρφί*. Έτσι κάποιος μπορούσε να πάρει στο *σαρφί* του πέντε *γουμάτα*, δύο *κουνουγέματα*, τρία *πέκεινα*, έξι *μιδάτα*⁹² κλπ., γ) στον τρύγο των μελισσιών. Στην περίπτωση αυτή συντρόφιαζαν

87. Βλ. Πανταζοπούλου, *ό.π.*, τεύχ. Β', σ. 112, και Κριαρά, *ό.π.*, τ. Α', σ. 85. Επίσης και Σ. Π. Κυριακίδου, «Τα σύμβολα εν τη ελληνική λαογραφία», *Λαογραφία* ΙΒ' (Αθήνα 1938) 531.

88. Βλ. Πανταζοπούλου, *ό.π.*, τεύχ. Β', σσ. 112-113.

89. Βλ. Πανταζοπούλου, *ό.π.*

90. Βλ. Πανταζοπούλου, *ό.π.*, τεύχ. Β', σσ. 112-113 και Γ', σ. 351.

91. Βλ. Γ. Μέγα, *ό.π.*, σ. 113. Στη Βυτία οι αδελφοποιτοί λέγονται επίσης *μπραζέρηδες* (Χρυσανθοπούλου, *ό.π.*, σ. 412).

92. Η ορολογία ανταποκρίνεται στην ποσότητα των μελισσών, κατά πόσο δηλαδή ήταν γεμάτες οι κυψέλες.

στη δουλειά και όχι στον καρπό. Η διαδικασία γινόταν ως εξής: τρυγούσαν ίδιο αριθμό μελισσιών του ενός και του άλλου συνεταιίρου, π.χ. πέντε μελισσισια του ενός και πέντε του άλλου, και ο καρπός έμπαινε χωριστά, δ) οι γυναίκες στο πανί του αργαλειού. Έβαζε η καθεμιά το ανάλογο νήμα και μετά μοιράζονταν το πανί που ύφαιναν, ε) στα σταφύλια. Έβαζαν πολλοί μαζί τα σταφύλια στους ληνούς και μετά μοιράζονταν το κρασί και τη ρακή που έβγαζαν, ανάλογα με την ποσότητα των σταφυλιών που είχε ο καθενας.

Στα χωριά της Πιερίας συνώνυμο του *σνδρουφχάζου* είναι το ρήμα *σιμβριού*⁹³. Στα ίδια χωριά ο συνεταιρισμός ανάμεσα σε δύο αγρότες, καθένας από τους οποίους διέθετε από ένα βόδι για το ζευγάρι, λέγονταν *σιμβριολίχ'*, απ' όπου και οι φράσεις: «*του σιμβριολίχ' είναι γουμαρλίχ'*» και «*του σιμβριολίχ' είναι μασκαραλίχ'*», για συνεργασία που δεν ευοδώνεται⁹⁴.

συμνεύου ρ. (46), απέχω από κάθε εργασία κατά τη μέρα του αγίου Συμμεών (Συμνίου) που γιορτάζεται στις τρεις Φεβρουαρίου. Οι χωρικοί πίστευαν ότι, αν τη μέρα αυτή μια έγκυος ή ο άντρας της έπιαναν να δουλέψουν, ό,τι έπιαναν θα έβγαινε σημάδι στο σώμα του παιδιού. Έτσι γεννήθηκαν παιδιά με κομμένο το άνω χείλος, επειδή ένας από τους δύο γονείς έπιασε ψαλίδι ή μαχαίρι, με ελιά στο λαιμό, επειδή έπιασε ελιές κλπ. Τα παιδιά αυτά τα έλεγαν «*σημνόμενα*» < σημειωμένος, με παρετυμολογική επίδραση του «*Συμνός*» (Συμμεών).

σχαρίλα τα (19), ό,τι και *βαξιδ'*.

τακίμ' το (21), η φορεσιά που ήταν υποχρεωμένος να κάνει κάθε χρόνο στον *παραγό* ή στην *παραθυγατέρα* του ένας μεγάλος κτηματίας, εκτός από το μισθό και την τροφή που τους πρόσφερε. Κοντά σ' αυτά ήταν επίσης υποχρεωμένος να τους προσφέρει ένα ζευγάρι παπούτσια και όσα τσαρούχια χρειαζόταν κατά τη διάρκεια του χρόνου. Η λέξη από το τουρκ. *takim*⁹⁵.

τιμητής ο (597), ό,τι και *εκτιμητής*.

τσουρβατζής ο (11), πρόεδρος του χωριού με θητεία ενός έτους, ο οποίος εκλέγονταν μαζί με τους τρεις άλλους κοινοτικούς συμβούλους (*αζάδισ*) από τη γενική συνέλευση (*μάζουξ'*) των κατοίκων. Δικαίωμα ψήφου είχαν μόνο όσοι πλήρωναν κεφαλικό φόρο (*χαράτδ'*). Η λέξη από το τουρκ. *corbacı*⁹⁶.

τσούρμου το (37), συνεταιρική ομάδα πολλών ανθρώπων με σκοπό την αγορά και το μοίρασμα των μελισσιών: «*όταν πήγιναν ν' αγοράσ' μιλιόδα*

93. Βλ. Δουγά-Παπαδοπούλου - Τζιτζιλί, *ό.π.*, στο αντίστοιχο λήμμα.

94. Βλ. Δουγά-Παπαδοπούλου - Τζιτζιλί, *ό.π.*, στο αντίστοιχο λήμμα. Ο όρος στη Βυτίνα (Χρυσανθοπούλου, *ό.π.*, σ. 410) καθώς και στη Λακωνία (Ροζάκης, *ό.π.*, σ. 120-122) είναι γνωστός ως *σεμριά*.

95. Βλ. Ανδριώτη, *Ετυμολογικό Λεξικό*, σ. 359, στο λήμμα *τακίμι*.

96. Βλ. Ανδριώτη, *Ετυμολογικό Λεξικό*, σ. 387, στο λήμμα *τσουρπατζής*.

έκαναν τσούρμου». Για περισσότερα βλ. στο ρ. *συδρουφχάζου*.

φούστις οι (22), τα παιδικά ρούχα ενός κοριτσιού που τα φορούσε μέχρι την ηλικία των δεκαεφτά ετών. Η ηλικία αυτή θεωρούνταν ορόσημο στη ζωή του κοριτσιού, επειδή μετά τα δεκαεφτά του χρόνια θεωρούνταν πια ενήλικο.

φ'στάνα τα (22), η τοπική φορεσιά των γυναικών που τη φορούσαν μόλις συμπλήρωναν τα δεκαεφτά τους χρόνια, οπότε θεωρούνταν πια ενήλικες. Οι γονείς της νέας με τη συμπλήρωση των δεκαεφτά ετών έπρεπε να της ράψουν δύο φορεσιές, μια απλή καθημερινή και μια μεταξωτή επίσημη που αποτελούνταν από *φ'στάν*, *πουνδιά*, *τσαμαδάν'* και *τσικέτου*. Με την επίσημη φορεσιά της πήγαινε την Κυριακή στην εκκλησία συνοδευόμενη από τους γονείς της και τη απόγευμα στη *χορευτέρα*, όπου έπαιρνε μέρος στον κοινό χορό. Έτσι «έβγινι στου γόσμου». Η μητέρα της για να γιορτάσουν το γεγονός της ενηλικίωσής της έκαμνε ένα δύο ταψιά *χαλβά* και τα μοίραζε στον κόσμο.

χαρισιμνό το (42-43), ελαιόδεντρο που χαρίζει ο παππούς ή η γιαγιά στο πρώτο νεοβαπτιζόμενο εγγόνι που παίρνει το όνομά τους. Τα *χαρισιμνά* είναι ιδιοκτησία των παιδιών και δεν συνυπολογίζονται στη διανομή της πατρικής περιουσίας. Επίσης μπορούν να τα πάρουν τα παιδιά μόλις παντρευτούν και πριν από τη διανομή της πατρικής περιουσίας. Ο όρος ως *μπατίκι* < μεσν. *εμβατίκιον* απαντά σε πολλά μέρη της Ελλάδας με πολλές φωνητικές και σημασιολογικές παραλλαγές, αλλά στην Κρήτη ταυτίζεται εντελώς με το *χαρισιμνό* της Θάσου, επειδή σημαίνει: «το χαριζόμενο δένδρον (ελαία, χαρουπιά) υπό του πάππου ή της μάμμης εις το νεοβαπτιζόμενο, όταν δίδουν το όνομα αυτών. Τούτο ανήκεν εις νομὴν και κυριότητα εις το νεοβαπτισθέν (Κρήτη): είντα θα δώσης στο νεοφώτιστο για μπατίκι.»⁹⁷.

χορευτέρα η (20, 310), μέρος σε κεντρικό σημείο του χωριού, όπου γινόταν ο κοινός χορός των κατοίκων κατά τις Κυριακές και γιορτές, εκτός από τις σαρακοστές. Ο χορός γινόταν με ορισμένους κανόνες, τους οποίους δεν έπρεπε να παραβούν οι συμμετέχοντες, όπως η απαγόρευση του χορού σε μια νέα που είχε μεγαλύτερη αδελφή. Μετά το γάμο της μεγαλύτερης, τη θέση της έπαιρνε η αμέσως επόμενη. Άλλος κανόνας που η παράβασή του δημιουργούσε επίσης προβλήματα στον κόσμο ήταν και το γεγονός ότι δεν επιτρέπονταν κάποιος να κόψει από το χορό αυτόν ή αυτήν που χόρευαν πρώτοι πριν ολοκληρώσουν όλες τις φιγούρες. Η διακοπή θεωρούνταν μεγάλη προσβολή και αιτία καυγάδων και, πολλές φορές, ξυλοδαρμών ανάμεσα στους κατοίκους, με αποτέλεσμα τη διακοπή του χορού και την αναστάτωση του κόσμου. Άλλος κανόνας ήταν ότι ένας άντρας δεν επιτρέπονταν ποτέ να πιάσει το χέρι μιας γυναίκας στο χορό και γι' αυτό της έδινε πάντα το μαντίλι του που το είχε κρεμασμένο στο ζωνάρι του. Οι γυναίκες μπορούσαν να χορέψουν

97. Βλ. Βαγιακάκου, ό.π., σ. 546.

μόνο αν τις τραβούσαν στο χορό οι άντρες. Επίσης οι αρραβωνιασμένες δεν επιτρέπονταν να πιαστούν στο χορό όσο χόρευε ο αρραβωνιαστικός τους, επειδή υπήρχε φόβος να πιάσει το χέρι τους, πράγμα που θεωρούνταν μεγάλη ντροπή. Στα χωριά της Πιερίας ο όρος απαντά ως «χ'ρουστάδ»⁹⁸.

Παραθέτω τα περισσότερα δικαιопρακτικά έγγραφα που περιέχονται στο τελευταίο μέρος της συλλογής που έχει τίτλο: «Έγγραφα κοινοτικής και κοινωνικής ζωής». Τα έγγραφα που συνολικά ανέρχονται σε 23 αναφέρονται σε πωλήσεις, ομόλογα, διαθήκες, δωρεές κλπ. Ο συλλογέας δεν αναφέρει το αρχείο, από το οποίο τα αντέγραψε, και δηλώνει ότι ακολούθησε την ορθογραφία των πρωτοτύπων, την οποία διατηρώ επίσης και εγώ. Από διάφορα έμμεσα στοιχεία που μας δίνει ο συλλογέας σε διάφορα σημεία της συλλογής του, καθώς και από την αναγραφή του τόπου σε μερικά δικαιопρακτικά έγγραφα, μπορούμε να υποθέσουμε ότι αυτά προέρχονται από το χωριό Καλλιράχη, απ' όπου κατάγεται και ο ίδιος. Ο χαρακτηρισμός του είδους του εγγράφου (πωλητήριο, ομόλογο, διαθήκη κλπ.), όταν είναι του συλλογέα, δηλώνεται με υποσημείωση ως «προσθήκη ημετέρα». Υπάρχουν και έγγραφα, στα οποία δεν δηλώνεται το είδος τους, αλλά αυτό καθορίζεται εύκολα από το περιεχόμενό τους. Η παράθεση των κειμένων κατά στίχους είναι του συλλογέα και, εφόσον δεν έχουμε τη δυνατότητα να την αντιπαραβάλουμε με εκείνην του πρωτοτύπου, δεν μπορούμε και να ξέρουμε αν ανταποκρίνεται σ' αυτήν.

Η επιλογή των εγγράφων έγινε με βάση όχι μόνο το περιεχόμενο και την όσο το δυνατόν αντιπροσωπευτικότερη παρουσίαση των διαφόρων ειδών τους, τα οποία μας δίνουν ενδιαφέροντα στοιχεία για το εθιμικό δίκαιο του νησιού, αλλά με βάση και τη γλώσσα και το ύφος τους, τα οποία αποτυπώνουν το πνεύμα των απλών ανθρώπων του νησιού.

ΕΓΓΡΑΦΑ

*Ενδοξότατος χασάν αγάς σούμπασης / προς ο λόγους σου Γιάννου σε
χερετό / και σε φανερόνο ότι δια τα γρό/σια οπού σε άφησα να μηράσης / λα-
δίσια έμαθα ότι έχεις άλα / γρόσια και μηράξης και τα δικά / μου στέκονται
μόνον σε περι/καλό δόσε τα τον Αναστάση / τσορμπαντζή ίσως και με τα με-
ράση / Ταύτα και καλήν αντάμο/σιν να δώση ο Θεός 1836 / σεπτεβρίου 25
ημέρα Κυριακή /*

*έλαβα τα γρόσια εγώ ο ανα/στάσις του χασάν αγά γρ. 2500 / εις παραλαβήν
του γιάννου παπα/κοσταντί εις Κακεράχη*

98. Βλ. Δουγά-Παπαδοπούλου - Τζιτζιλί, *ό.π.*, στο αντίστοιχο λήμμα.

με το παρόν φανερόνομαι και / ομολογούμαι εγώ η αννούδα του / γέ-
ρου διαματάρη ότι πως έδωσα / το αμπέλη και της ηλιάς / τφλούρου και την
Καλήν και δεν / έχω μήτε να κητάξω εις το / αμπέλη τόσω και εις το χοράφη
/ και διά το βαίβειον της αληθείας / έδωσα το παρόν μου εις χείρας / τα κορί-
τσια να έχουν το κήρους / και την ησχήν εν παντή κριτη/ρίου

“ 1843 μάρτυρες
“ μαρτυρούν

με το παρόν μου γράμμα φανερόνο / εγώ ο αθανάσιος ηός του ποτέ / δι-
μήτην και ηός της παγόνας / ότι πούλησα τον αδελφόν μου / γιώργην το
αμπέλη από ίναι / ης το κλήσμα το μεριδιόν του / σκάλες διώμηση νούμερο 2.
δια γρόσια 150: νούμερο εκατόν / πενήντα και να μην έχη κανείς / να του ζη-
τήση τίποτα ότι καθου έλαβα / και εγώ τα γρόσια και δια τούτο δίνω / το πα-
ρόν μου δια να έχοι το κύρωσ και τιν ησχήν εν παντή / κριτιριώ 1834 δικιμι-
βρίου 13/

“ αναγνόστης γράφο και μαρτυρώ

“ αθανάσιος έλαβα και έδοσα
ιδού τα δάκτυλά μου

Εν έτοι 1861 Ιανουαρίου 15/

εις το όνομα τη αγήας τριάδος/
αμήν/

σημίοσης τα ωσα χαρίζη η δροσινή / τη θυγατέρα της αγκλάβηναν / εν
πρώτης τον κήπο όπου είνε / πλησίον του π”ανγκέλου και έν / δένδρον εις
λαχώματα και έν εις / καραβάν τα οπήα τα χαρίζουν / όπου με οίδεν εις την
ασθενιάν / μου και όπης θελήση να πάρη / απού αυτά θέλει λάβοι κατάραν /
και ώχοι ευλογίαν και θέλει / δώσει απολογίαν εν ημέραν / κρίσεως του δι-
κέου κριτού/

“ εγώ ο παπά Αναστάσιος / πνευματικός βεβαιώ

“ Π” Κων/τίνος οικονόμος μαρτυρώ

Δια του παρόντος μου πολιτηρίου γράμματος δήλον γήνητη ώτη ποσ
πό/λιστα εγώ ο αναγνώστης μαρήνου / εις τον γεώργιον δημητρίου συμπέ-
θε/ρόν μου ελεόδενδρα 14: ήτε δέκα/ τέσσαρα η συνομασία τους είνε ης / κα-
ξαβητιανόν κάμπον απού τον κάτω / κάμπον εος την λούκβαν δηα γρό/σια
1500: ητε χιληα πεντακόσηα/κε από την σήμεραν κε ης το εξής / θέλουν ελογί-
ζοντε ιδικόν κτίμα/ος τέλιος νηκοκύρης κε πληρε/ξούσιος ουκεουθελός τα
πούλιστα / κε ουδής εκ τον συγγκενόν μου / να μην έχι ενοχλήσι αυτόν ε/πη-
δής εξ αναγκης μου τα πούλ/σα εις αυτόν τον γεώργιον συμ/πεθερόν μου κε
δια το βέβειον / της αληθίας έδοσα το παρόν / μου εις χίρας του άνοθεν /
γεγραμένου ηνα έχε του / κιρους και την ησχήν εν παντί / κριτιριού κατέ-

μπροσθεν τον / μαρτήρων/

εν ετι 1862: Δεκεμβρίου: 5/

εγώ αναγνοστις μαρίνου επούλισα / κι εξοφλησα κε υπόσχομε / τα ανοθεν

Δια του παρόντος μου αποδεικτικού / γράμματος δηλοποιώ εγώ ο γε-
ώργιος / δημητρίου οτι εις κικρόν όπου ή/θελον συζηεχθή με την δευτέραν μου
/ γυνήν αγκλάβηναν επιδή ήμουν / χηρευάμενος υπεσχέθην να δώσω / εις αυ-
τήν μερικά κτήματα εκ τον / ιδίον μου κτημάτων δια κορτσιά/τικα κατά της
πατρίδος μου τα / έθιμα διό εχάρισα εις αυτήν / επτά ελαιόδενδρα τον
οποιόν / αι τοποθεσία σημαιούντε εις το / όπισθεν του παρόντος γραμματος
/ ομοίως εχάρισα εις αυτήν και / το μισό οσπίτιον, μία σκάλα / αμπέλιον εις
το κλήσμα και μία / σκάλα κοίπον με δύο αμπολάδια / εμπειριεχόμενα εντός
του ηδίου / κοίπου και εν ζονάριον κα/λαμοτόν. αυτά είνε τα κτήματα / οπου
της εχάρισα από τα ιδικά / μου κτίματα. από δε τα μελή/σοιά μου δικεούται
να λάβη μελή/σοια ηκοσιτέσσαρα αριθ. 24 τα / οποία τα είχαν λάβη εις με-
ρί/διόν της από του πατρός της τα / μελήσοια. ομίοσ και εν χάλ/κομα οπου
έχω από του πα/τρός της θέλει το εξουσιάζει και / αυτό καθώσ και τα άνωθεν
μελοι/σοια επιδή ήναι πατρικά της / κτήματα. Οθεν τα ανωτέρω κτή/ματα
οπου εγώ εξ ιδίον μου / της εχάρισα καθώσ και τα δια/ληφθέντα μελήσοια
και το χάλ/κομα του πατρός της θα ήναι υ/πό την εξουσίαν της και θέλη / τα
μετέρχηται ως θέλη και βού/λετε. Και δεν έχι δίκαιον να την / ενοχλήση τις
δι' αυτά, αλλά θά / ήναι ανενόχλητος περι αυτά, / διότι εγώ εκείνα οπου τις
εχά/ρισα τα έδοσα εις αυτήν με / ευχαριστησίν μου όθεν εις την περι / τούτο
ένδηξην εγένετω το πα/ρόν μου και ενιχηρίσθη εις χήρας / αυτής δια να έχη
το κύρος δια / πάντα 1872 Ιανουαρίου 1/

“ γεώργιος δημητρίου βεβαιώ τα ά/νωθεν και ως αγράμματος υπο/ση-
μαιούμαι δια χειρός του γρα/ψαντος κωνσταντίνου οικονόμου/

“ Π”κωνσταντίνος οικονόμος ο / γραψας μαρτυρώ

“ Κωνσ/αντίνος Δρακοντίου μαρτυρώ

(Η τοποθεσία των ελαιοδένδρων σημειούται όπισθεν όπως είνε και εις το
πρωτότυπον)*

Ενταύθα σημαιούται η τοποθεσία των / όπισθεν γεγραμένον ελαιοδέν-
δρον / εν αμπουλάδιον εις τα λακώματα / το οποίον είχαν βγάλει από τον /
κοίπον και το εφύτευσα εκεί / εν δένδρον εις το περιβολούδι εις τον λάκον /
εν δένδρον εις το περιβολούδι εις την ομαλιάν / εν δένδρον εις το ό(γ)μαζον /
εν δένδρον εις την σκάλαν μας από το / μαγαζιον παραπάνω / εν δένδρον
εις τον άγιον ηλιαν εις τα τροχάλια / εν εις τον κάμπον Καζαβητίου εις τα
κασαράδον

* Ο αστερίσκος, όπου υπάρχει, δηλώνει διευκρίνιση ή χαρακτηρισμό του συλλογεία.

Δια του παρόντος αποδηκτικού γράμματος / δηλοποιώ εγώ ο γεώργιος δημητρίου ότι / εις κερόν που εκάμαμεν το αμπέλιον εις / το πετρουλάκιον η θιγάτηρ μου παγώνα / ήτουν υπανδρευμένη και επειδή ευρί/σκετο ηδαιτέρος εις τον οίκον του / συζύγου της δεν έκαμε ούτε μικράν / δούλευσιν εις το ηρη- μένον αμπέλιον / τα δε λοιπά παιδιόιά μου κατά την δύ/ναμήν τον ηγονοίζο- ντο μετιμού προ/θύμωστε και αώκνος εως οπου / έγινε το αμπέλιον και ως εκ τούτου / η παγώνα δεν έχει δίκαιον να λάβη / μερίδιον από αυτό αλλά το θέ- λουν / μοιράσει τα πέντε μερίδια η / σύζυγός μου αγκλάβηνα με τα λοιπά / παιδιά μου δημήτριον, παναγιώτην / κωνσ/αντίνον και μαργαρίτην· όθεν εις την περί τούτου ένδειξιν / δέδωκα το παρόν μου εις χείρας / αυτών και υπο- φαίνομε/

1872 Ιανουαρίου 9/

γεώργιος δημητρίου επιβεβαιώ τα άνωθεν και ως αγράμματος υποση- μαιούμαι δια χηρός του γραψαντος Π΄κωνσ/αντίνου οικονόμου Π΄κωνσ/αντίνος Οικονόμος ο γράψας μαρτυρώ Κωνσ/αντίνος Δρακοντίου μαρτηρώ

(Απόφασις καθορισμού συνόρων Κοινοτήτων Καλλιράχης και Σωτήρος <ημετέρα προσθήκη>).

Αντίγραφον εκ του βιβλίου αποφάσεων σελ. 23 και αριθ. 26*.

Η συνέλευσις της νήσου Θάσου επί τη βά/σει του εγγράφου όπερ / οι πληρεξούσιοι Καλη Ράχης και Σω/τήρος έδωκαν τη ΣΉ Διοικήσει και / δια του οποίου ανατίθεται εις την α/πόφασιν ημών η εξομάλυνσις των με/ταξύ δύο χωρίων οροθετικών διαφω/νιών εν κοινή συνεδριάσει απεφάσισε ταύτα./

α) λαμβάνει ως βάσιν μίαν υποθε/τικήν ζώνην μεταξύ των δύο χωρίων /ης τα κυριώτερα όρια εισί. Στένωμα παραδαυνός, Καραβά απολειάνα, Σε/λάδα, ανεμόμυλος ομαλιά ποταμού / και καθάρες. Εις το μέτρον τούτο / προέβη ίνα αμφοτέρα τα χωρία / θεραπεύσωσι άνευ διαπληκτισμών / και διαφωνιών τας ανάγκας των άς / σημειούμεν ώδε και υπό τους εξής / ανι- περβλήτους όρους α. Ουδέποτε τα / αιγοπρόβατα του ενός ή άλλου χωρίου / θα υπερβαίνουσι προς νομήν την ανω/τέρω ληφθείσαν υποθετικήν ζώνην / 2) Ουδέποτα οι κάτοικοι του ενός ή / άλλου χωρίου θα ... εις το έτερον / μέρος το υπό της υποθετικής ζώνης / σημειούμενον ούτε δια κανσόξυλα ούτε / δια ξυλείαν ούτε δια πιτίκαν και τα / όμοια. 3) Τα χονδρά ζωά μουλάρια / και βώδια του ενός και άλλου χω/ρίου θα έχωσι το ελεύθερον να βό/σκωσι εις τα μέρη αμφοτέρων των / χωρίων και θα υπόκεινται εις πάσαν / ζημίαν αν τυ- χόν ήθελον πρᾶξει / εις οιονδήποτε καλλιεργημένον κτήμα. Εις δε τον κά- μπον θα βόσκουν με/τά το σαλμά δηλ. μετά τον θερι/σμόν όστις και μόνος θεωρείται / ως βάσις της εποχής καθ' ήν παρα/χωρείται η άδεια αυτοδι- καίως. / Βαλμάν των μουλαριών θα έχουν δι/καίωμα οι κακιραχίται να

έχω/σι μόνον από τας δέκα Ιουλίου εκά/στου έτους μέχρι είκοσι αυγούστου./
 Η παρούσα απόφασις ημών παρα/δίδεται τη Σεβ. Διοικήσει συν ταις /
 ευχαίς ημών και παρακλήσεσι ότι / εκτελεσθήσεται πιστώσ./

Εν Καζαβητιώ Θάσου 1881 Ιουλίου 12./

Οι προεστώτες των χωριών
 (έπονται 10 υπογραφαί)

Τα μέλη του Γεν. Συμβουλίου
 (έπονται 4 υπογραφαί)

Οι αντιπρόσωποι
 (έπονται 18 υπογραφαί)

Επικυρούται η γνησιότης της αντιγραφής
 (αυθημερόν)

Ο Γεν. Διοικητής Θάσου
 Τουσούν Βέης

Αγглаβή*

Ιωάννης Νικολάου Αννούσης / Μερίς πατρικής κινητής τε και ακι/νήτου
 περιουσίας.

Οικία παλαιά το δωμάτιον προς βορράν / και άπασα η γύρωθεν περιοχή
 μετά του ετέρου δωματίου γρ. 4740

/αφαιρουμένον του προς νότον δωματίου δωρη/θέντος τη μητρί του παρά του
 πατρός αξίας / γροσίων 1000 γρόσια 3740

Πατητήρι εν “ “ 360

Το τέταρτον του ελαιοχωραφίου εις Πλάκαν “ “ 2250

Το ήμισυ του με Σμαραγ. Α. Χ. ” ” τσαϊριον “ “ 400

εν (1) ελαιόδενδρου η εμβολάς εις Καράδικον “ “ 200

Δύο εις Παπά Ξένον εις Σωτήρος “ “ 50

Ανάλογον εκ των υπολοίπων διανεμηθησομένων / ελαιοδένδρων συμφώνως
 τη εκτιμήσει των “ “ 1250

 8250

Ποσόν εις κτήματα ή εις χρήματα παρά του Δημητρίου αδελφού προς εξίσω-
 σιν “ “ 150

 8400

τη 15 Φεβρουαρίου 1899

οι διαιτηταί

Κ. Μ. Θωμαΐδης

Ι. Κ. Δρακοντίου

Γ. Σ. Αλετράς

Διαθήκη

Οι υποφαινόμενοι Μαρίνος Σωτηρίου / και Ελένη Σωτηρίου νόμιμοι σύζυγοι Χριστιανοί ορθόδοξοι και κάτοικοι Καλλι/ράχης θέλοντες να προλάβωσι πάσαν / φιλονικίαν περί της διανομής της περι/ουσίας μας μετά τον θάνατόν μας απε/φασίσαμεν να συντάξωμεν την παρούσαν / Διαθήκην. Διό προσκαλεσάμενοι σή/μερον την 18^{ην} 8/βρίου 1903 τους εξής / πέντε μάρτυρας κ. κ. Αργυρ. Α. Χ' Αργυρό/πουλον, Παν. Α. Χατζή, Κων. Μ. Θωμαΐδην / Αργυρ. Σ. Αλετράν και Ιωάννην Κ. / Δρακοντίου άπαντας γνωστούς ημίν / και ασχέτους συγγενείας προς ημάς / κατοίκους ενταύθα, Χριστιανούς ορθοδόξους / και υπηκόους οθωμανούς δηλούμεν / ενώπιον αυτών την εξής τελευταίαν / θέλησίν μας, καθ' ην κληρονόμον / της περιουσίας ημών κινητής τε και / ακινήτου καθιστώμεν ο εις τον άλλον / μετά τον θάνατον δηλ. του ενός εξ ημών κληρονόμος απάσης της περι/ουσίας μας θα είνε ο έτερος επιζών. / Μετά δε τον θάνατον αμφοτέρων της / μεν ημισείας περιουσίας κληρονόμος θα είνε ο Σωτήριος Δ. Σωτηρίου / ανεψιός επ' αδελφώ του Μαρίνου Σω/τηρίου της δε ετέρας ημισείας κλη/ρονόμος θα είνε η Σωτήρω λα/σκαρίνας μικρά ανεψιά της Ελένης Μ. Σωτηρίου. Ει δε τυχόν αποβιώσει / κανείς των άνω ρηθέντων κληρονόμων / μας κληρονόμος θα είνε οι γονεΐς / του αποθανόντος./

Η παρούσα διαθήκη ημών α/ναγνωσθείσα ευκρινώς εις υπή/κουον ημών και των ειρημέ/νων μαρτύρων ενεκρίθη υφ' / ημών αμφοτέρων και υπε/γράφη υφ' ημών τε αρμοδίως και / υπό των διαληφθέντων μαρτύρων./

Εν Καλλιράχη τη 18 Οκτωβρίου 1903.

Οι μάρτυρες

Οι Διαθέται

(έπονται υπογραφαί)

Μαρίνος Σωτηρίου ως αγράμματος υπογράφομαι δια χειρός Παπά Εμμανουήλ εγώ δε σταυροποιώ †

Ελένη Μαρίνου Σωτηρίου ως αγράμματος υπογράφομαι διά χειρός Παναγιώτου Α. Χ' Παναγιώτου εγώ δε σταυροποιώ †

Αρχιερατικόν*

Κωσταντίου Αρχιερέως (λέξις δυσανάγνωστος) επιβεβαιώ / δια του παρόντος εκκλησιαστικού και / βεβαιωτικού γράμματος γέινεται δήλον / ότι η γρηά σαλονηκιά γυνή του ποτέ / παναγιώτου αγοραστου από το αυ/τό χωρίον καλή ράχη ήλθεν με/ταξύ ημών ταπεινότητα παρόν/των και των ιερέων και προεστών / του αυτού χωρίου και μου ανέφε/ρεν ότι είχε θυγατέρα ονόμα/τι φλούρου, και αποθένωντα ο άν/δρας της έμειναν τα τίποτες εις / χείρας της και ότι υπάνδρευσε και / τη φλούρου και έκαμε θυγατέρα ονόματι σαλονηκιά, απόθανε και η φλούρου και έμεινε η σαλονη/κιά μικρόν κοριτσουδι, όθεν η / μανίτζα της το ανέθρεψε και / ήλθεν εις ηλικίαν και το υπ/άνδρευσε και του έδωσε άνδρα / τον μαργαρίτην νυν δε στοχαζομένη / η γρηά ότι εγή-

ρασεν και δεν ημπορεί όχι μόνον το τίποτες της να / κοιτάξη αλλά και τον
 εαυτόν της / να ιδή δεν ημπορεί αποφάσισε με / καλήν γνώμην και προαίρε-
 σιν ότι τα / όσα τίποτες και αν έχη να τα δώ/ση εις την εγγονή της σαλονικιά
 / και να είνε εις την εξουσίαν της και όσο ζη η γρηά και μετά τον θάνατόν /
 της χωρίς να ήθελε κανένας συγγενής της άλλη αδελφή της ή ανεψιά συγ-
 χύσουν τη σαλονικιά αλλά / να είνε αυτή τέλειος νοικοκύρης / εις όσα τίποτες
 κινήτά και ακίνη/τα πράγματα που ήθελεν ευρε/θούν ή τε καλύβι, ελαιόδεν-
 δρα, κύπος, αμπέλια, χωράφια, ταπή / τέντζερη ως και άλλο είνε / υπόσχεται
 όμως η σαλονικιά / όπουεν όσον ζη η μανίτζα της / να την επιμελήται εις το
 κάθετι / και μετά τον θάνατόν της να α/ποκρίνεται και εις όσα ήθελαν / ακο-
 λουθήση δια την ψυχήν της. όθεν / εις την προς τούτο ένδειξιν και ασφά/-
 λειαν έγινε και το παρόν γράμμα/ και εδόθη εις χείρας της άνωθεν / σα-
 λονικιάς και να έχη το κύρος / και την ισχύν εν παντί κριτηρίω.

αωπζ´ Απριλίου γγ´

εγώ η σαλονικιά της φλόρος υπόσχομε τα άνωθεν

Π´παπαναγιώτης μάρτυρας

Π´κοστατης μάρτυρας

γιανάκις του οικονόμου μάρτυρας

(Απόδειξις έναντι χρέους)*

διλοποιώ δια τα 252 γρόσια / που χρεωστούσε ο μακαρίτης / γεώργιος
 δημητρίου τον αγα/θάγγελον ηβυρήτην ος αντη/προσοπος του έλαβα σήμερον
 / από την αγγλάβινα δηα τα τέ/σαρα μηρίδια όπου έχει α/πάνο της διαλαδί τα
 πεδηά της / γρ. 168 αριθ. εκατόν εξήντα / οκτο τη 8 αυγουστου 1876

Κοσταντινος δρακοντίου

Κατάλογος προικιών κοριτσιού*

επρούκησα τη θυγατέρα μου την αγκλάβινα

ληνουμέταξα κίτρινα	1
λεραντζή	1
πράσινου ληνουμέταξου	1
πιασμας λεραντζένιος	1
λουλακίσιο φουστάνη	1
πουκάμησα γηαράνηα	3
μισάληα	10
μισάληα παγηδουτά	4
μακρημέσαλου	1
προυσκέφαλα κετητά	1
προυσκέφαλα πασμαδένηα	1
προυσκέφαλα παγιδουτά	2

προυσκέφαλου δήμητου	1
μαντήλα καθάρα	2
μαντήλα σπουρκένηα	1
κουρφουμάντηλου	1
ταυλες παγηδουτές	2
δηο πωγη ενας γηράνους κήτρηνος	1
τρουβάδες δήμητοι	5
πανούδηα δηο μικρά	2
πανη τρανώ	1
αντηθηρή	1
ένα συντούκηνον	
έναν τέντζηρη	
μια ταυλα μαλένια αγοραστή	
ένα δητό μαντήλη κόκηνου	
1847	

Πωλητήριον έγγραφον

αξίας γροσίων 440

Δια του παρόντος πωλητηρίου εγγράφου / δήλον γίνεται ότι ο υποφαινό-
μενος Ανα/στάσιος αντωνίου σήμεραν αυτοθελώς και αυτεξουσίως πωλώ εις
τον Κύριον Αχμέτ / αγάν Χαβούζ εφένδη ελαιόδενδρα δε/κατρία τα οποία
ευρίσκονται εις τας / εξής τοποθεσίας δέκα εις σωτήρος εις / παλαιόν χωρίον
δύο εις αγρίδιον και ένα εις Αγία Μαρίνην διά γροσία τετρα/κόσια σαράντα
Αριθ. 440 τα οποία σήμεραν έλαβον εις μετρητά παρά του / ιδίου μέχρι οβο-
λου και από σήμε/ρον και εις το εξής καθιστώ αυτόν / τέλειον ιδιοκτήτην των
ελαιοδένδρων / και θέλει ποιήσει αυτό ως θέλει / και βούλεται και δεν έχει
κανείς / την εξουσίαν να τον ενοχλήση ούτε / ιδικός ούτε ξένος. διό δίδω το
πα/ρόν μου εις χείρας του ίνα τω χρη/σιμεύση όπου δει, διό και εις ένδειξιν
υποφαίνομαι την 13 απριλίου 1874/

Καληράχη

αναστάσις αντονίου υπόσχομαι τα άνωθεν και ως αγράμματος υπογράφω-
μαι δια χειρός του παναγιώτη παπαναστασίου εγώ δε βάζω το συμίον του
σταυρού +

Παναγιώτης παπαναστασίου μαρτυρώ

Γεώργιος Ι. Πασιαλή μαρτυρώ

Κωνσ/αντίνος Αναστασίου Καλογρούδης Γραφομάρτυς

Ομόλογον

Δια έλεον λαπάντι οκάδες δέκα οκτώ Αριθ. 18.

Χρεωστώ ο υποφαινόμενος Δημήτριος / λευτέρι πληρόσω εις την

Διαταγήν / του Κυρίου Γεωργίου Δ^{'''} Πασιαλή τω άνω / έλεον λαπάντιον οκ.
 Δέκα οκτό Αριθ. / 18 το οποίον έλαβα σήμεραν σώων / και θα τω ευχαριστήσω
 εις την νέαν / ησοδιαν των 1879 και δια τούτο έδωσα το παρόν μου εις χει-
 ρας του / διό και εις ένδειξιν υποφαίνομαι / 1879 Ιανουαρίου 27 Καλη Ραχη
 / εγώ διμήτρης ελευθερίου υπόσχωμαι τα άνωθεν και ηπογράφομαι διά χειρός
 του αγγέλου παναγιότου εγώ δε βάζο το σημείον του σταυρού + άγγελος πα-
 ναγιώτης μάργυς

Χρεωστική διά έλαιον του Μίλου οκ. 22

Ο υποφαινόμενος Ιωάννης Κ. Δρακοντίου / υπόσχομαι παραδόσι τη
 διαταγή του / Κυρίου Κώτα Βασιλείου τω άνω ποσόν / ελαίου του Μίλου κα-
 θαρόν οκ. είκοσι δύο Αριθ. 22 επί προθεσμία του τελουμένου αγίου Γεωρ-
 γίου το έτος 1879 / εναντία περιπτώσει υποχρεούμαι να / πληρώνω τω άνω
 έλαιον προς 7 επτά / γρόσια εκάστην οκάν και εις ένδειξιν / υποφαίνομαι/
 τη 22 8/βρίου 1895 Σωτήρος

Ιωάννης Κ. Δρακοντίου υπόσχομαι τα άνωθεν

Πρακτικόν συνεδριάσεως

Συνελθόντες σήμεραν εις έκτακτον γε/νικήν συνεδρίασιν οι εκ των προ-
 κρίτων υ/ποφαινόμενος εν η συνεζητήθησαν τα κα/τωτέρω τρία ζητήματα./

Α^{ον} Τί δέον γενέσθαι περί του δάσους α/περιορίστως ξυλευόμενον ενώ
 δεν επαρ/κει εις τας κυριώτερας ανάγκας της Κοι/νότητος ημών

Β^{ον} Οποίον μέτρον ληφθήσεται προς / εξεύρεσιν πόρων μη επαρκούντων
 των / υπαρχόντων προς πληρωμήν του διδά/σκοντος εν τοις σχολείοις προ-
 σωπικού.

Γ^{ον} Οποίον επίσης μέτρον ληφθήσεται ίνα μη συμβαίη η αλλεπάλληλος
 / υπερτίμησις και υποτίμησις του κατα/ναλισκομένου κρέατος.

Συσκέψεως όθεν ωρίμου γενομένης / απεφασίσθη όπως απαγορευθή εις
 πάντα / είτε κάτοικον είτε ξένον να ξυλεύεται / ξυλειαν προς εμποριαν εξε-
 χομένην / ή καταναλωμένην ενταύθα ληφθέντων / υπ' όσιν της καταπληκτι-
 κής αυξήσεως / του πληθυσμού της κοινότητος ημών / ως και του στενού χώ-
 ρου των συνόρων / μη επαρκούντος του δάσους εις παρα/γωγήν δια τους κα-
 τοίκους οικοδομησίμου / και κανσίμου ύλης.

Ακολούθως δε απεφασίσθη όπως / καλυφθή η ανεπάρκεια των πόρων /
 προς τακτικήν πληρωμήν του προσω/πικού των σχολείων μας, ανατεθή η /
 εις την πρότινων εκλεχθείσαν επιτροπήν / η κατάταξις ενός μικρού ποσού ή /
 εις έλαιον ή εις χρήμα αναλόγως εις / έκαστον μαθητήν τόπον εισιτηρίου /
 υποχρεωμένης της εφορείας διά την είσπραξιν.

Και πληρώνουν οι κτίζοντες εν Σκάλα / νέας οικοδομάς προς το γενικόν
 Τα/μείον εν γρόσιον δι' έκαστον τετραγώνικόν μέτρον υπολογιζόμενου εις

τον χώρο/ρον της οικοδομής και της κατακτή/σεως διά περιφράγματος.

Συνάμα δε υποχρεωθώσι ίνα και οι / προοικοδομήσαντες πληρώνωσιν αναλόγως / εκτός των οικοδομών του Χ΄Ψαναγιώτου / Βαγγέλη Αγγελάκη, Μεντζικώφ και Α. Προέδρου μετά την υπογραφήν του πα/ρόντος πρακτικού προς τους δυστροπούντας / δε ή και τελείως αρνούμενους εφαρμόζεται ό,τι και προς τους λοιπούς οφειλέτας προς το γενικόν Ταμείον.

Επίσης θεωρηθέν ως ζήτημα σπουδαίον / διά προσπόρισιν των κατοίκων κρέατος με / τας αλληπαλλήλους υπερτιμήσεις και εξ / ασυνειδήτων κρεοπωλών παρεχόμενον κακής / ποιότητος κρέας απεφασίσθη όπως η Μου/χταροδημογεροντία φροντίση να συμφωνήση με/τά κρεοπώλων εν μειοδοσία ίνα διαρκώς παρ/έχει κρέας τοις κατοίκοις εις τιμήν καλήν / και εις ποιότητα ομοίως καλήν μέχρι 14 / Φεβρουαρίου επί τω όρω να παρέχη και πί/στωσιν και να υποχρεούται εις τον κεφαλι/κόν φόρον ο κρεοπώλης.

(Σημειώσις ημετέρα. Το υπόλοιπον του πρακτικού δεν διασώζεται λόγω καταστροφής του)*.

Πωλητήριον

Δια του παρόντος πωλητηρίου γράμ/ματος δήλον γίνεται ότι ο υποφαινό/μενος βασίλειος κοσταντί αργυρού / σίμερον πολώ εις τον ημπαρήμ / εφέντη καβαληότη εις όλα τα / μερίδια ένα χοράφη φηντάνια τα / οποία είνε ήμερα ογδοήντα και / άγρηα πενήντα επτά το οποίον / η τοποθεσία του ήνε εις τα / ρέτζες πλησίον του γέρω πανα/γιώτ προβατάρη κε από δεύ/τερον μέρος του αναστάσι λοβο/λήνας και από τρίτω μέρος / γεώργιος σελαχώνης και από / τέταρτον μέρος μαργιανή μπογια/τζή διά γράσια χήληα εννεακόσια / ηβδομήντα πέντε και μισό αριθ. / 1975: 20 τα οποία έλαβον σόα / και διά ταύτα δίδω το παρόν μου / εις χείρας του διά να ήνε τέληος πλη/ρεξούσιος όστε δεν έχη να τον ενοχλή/ση κανείς ούτε εδικός ούτε ξένος διό/εις ένδειξιν υποφαίνομαι 1873 / σεμ¹⁷ καλή ράχη/

βασίλις κοσταντί αργυρού υπόσχομαι τα άνωθεν και ως αγράμματος με υπογράφη ο γράφας εγώ δε βάζω το δάκτηλόν μου

γεώργιος Δ. Πασαλή μαρτηρώ

Αναστάσιος θεοδόρου τοιμητοίς και μάρτυρας

αναστάσιος αργύρη γράψο μάρτυς